

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

50

ЕНДРЮ МЕЙСЪН

МОЖЕ БИ
СЪМ ЧАКЯЛА ТЕБ

ЕНДРЮ МЕЙСЪН МОЖЕ БИ СЪМ ЧАКАЛА ТЕБ

Превод: Снежана Дончева

chitanka.info

Неизброими са възможностите да срещнеш мъжа на своите мечти. Съдбата е подготвила за младата и многообещаваща художничка Рейчъл Банкрофт един особено приятен вариант, новият „съквартирант“ на внезапно отпътувалата ѝ приятелка е не само изключително привлекателен, но и експерт в журито на конкурс, където е представен проект на Рейчъл, без тя дори да подозира това...

I

— Здравсти, Рейчъл! Какво е това? Гол мъж в снежна виелица?

Рейчъл Банкрофт се сепна и четката в ръката ѝ описа дъга, която остави дълга червена ивица върху платното.

— Елза! — Тя се извърна и черните ѝ очи гневно заблестяха. — Колко пъти съм ти казвала, че не трябва да се мотаеш наоколо, когато работя?

Елза Лънд изкриви хубавичкото си лице в съжалителна гримаса и разклати дългите си руси къдрици.

— Съжалявам, наистина не исках да ти преча — промълви съкрушено, но доброто ѝ настроение бързо взе връх. — Не намираш ли, че това изглежда като...

Посочи статива, на който Рейчъл работеше най-новата си картина. Тя беше поръчка от двойка млади новобогаташи от Куийнз и трябваше да бъде готова след седмица. Наистина, не харесваше особено хората, но парите щяха да ѝ бъдат добре дошли.

Остави с въздишка четката и посегна към един влажен парцал, за да отстрани петното. Несъзнателно се опита да отметне черните кичури от челото си, които непрекъснато падаха отново там в безпорядък.

— Нарича се „Композиция в червено и бяло“ — съобщи на приятелката си, навела се заинтригувано над картината.

Повече от година двете обитаваха заедно огромния апартамент в Ийст вилидж в Манхатън, разположен съвсем наблизо до Бродуей. Разбираха се много добре, тъй като и Елза се занимаваше с изкуство. Работеше като редакторка в известно списание за съвременна живопис.

— Тъй, тъй, с това заглавие не можеш да сбъркаш нищо — отбеляза Елза, след като известно време съзерцава платното. — Въпреки че „Гол мъж в снежна виелица“ повече би ѝ подходдало.

— Ти въобще мислиш ли понякога за нещо друго, освен за мъже? — засмя се Рейчъл.

— Случва се — отвърна ѝ в същия дух Елза и размаха проспекта, който държеше в ръка. — За теб, скъпа, и за пари също — и то точно в тази последователност.

Рейчъл я погледна, без да разбира.

— Да не би да ти дължа още нещо? Вчера пуснах една стотачка в домакинската касичка.

Приятелката ѝ безгрижно се разсмя и се отпусна на единствения стол в помещението, обзаведено като ателие.

— Напротив — предлагам ти възможност с няколко гениални щриха на четката си да спечелиш двадесет и пет хиляди долара — заяви тайнствено.

— И какво трябва да направя за това? Да нарисувам шармантна усмивка на Статуята на свободата ли?

Елза поклати глава.

— Много по-просто. Познаваш ли Джонатан Клъски?

Рейчъл се замисли, седна на трикракото столче, което използваше винаги, когато рисуваше и кръстоса дългите си крака.

— Да не би да говориш за оня банкер от Ню Джърси?

— Точно за него, скъпа. Виждала си го на едно от партитата ми.

— Та кой ли не е бил на някое от твоите партита — сви рамене Рейчъл. — Имам чувството, че поне половината Ню Йорк, занимаващ се с изкуство се е изредил при теб. За съжаление ми е убягнал фактът, че сред гостите ти е имало и банкер. Ако знаех, щях да му се примоля за един малък заем.

Елза кимна замислено.

— Тогава имаше поне няколко души, заслужаващи внимание. Спомням си ясно един мил художник от Дез Моан. Той имаше не само интересна четка, но и...

Двете приятелки избухнаха в звънлив смях.

— Наистина си непоправима — каза Рейчъл след известно време. — Но какво общо има Джонатан Клъски с моите двадесет и пет хиляди долара?

— Ще ти ги даде за една картина, която ще му нарисуваш.

— Много любезно от негова страна — отвърна тя сухо. — В какво се състои работата всъщност?

— Е, вероятно ще има и много други желаещи — поколеба се Елза и вдигна проспекта. — Всичко е написано тук. Ще бъде свое по

рода конкурс. Клъски иска за фойето на дванадесетия филиал на банката си нещо специално — картина от съвременен млад художник. Жури от известни експерти ще отсъди коя да бъде тя, а аз съм убедена, че ти имаш чудесен шанс.

Рейчъл поклати глава.

— Досега съм имала само две самостоятелни изложби и съм почти неизвестна, въпреки твоята хвалебствена статия в последния брой на „Арт“.

Но Елза не искаше да приеме този довод.

— Струва си да опиташ! Рисуваш не по-лошо от тези, чиито картини висят в Музея на модерното изкуство. За двадесет и пет хиляди долара си заслужава да поемеш риска да бъдеш отхвърлена. Смятам, че трябва да предложиш няколко проекта на Клъски. Ти си добра, знаеш го! Помисли и за известността, която ще добиеш след конкурса! Няма да намогваш да рисуваш толкова картини, колкото хората ще искат да купят от теб.

Рейчъл замислено гледаше картината на статива. Тези поръчки не бяха точно онова, за което беше мечтала, когато завърши Академията. Но нали трябваше да живее от нещо, а рисуването все пак беше по-добро, отколкото да работи в ресторант като много от своите бивши състуденти.

— Е добре, ще си помисля — каза накрая и лекичко забърса с парцала червеното петно, което обаче не изчезна. — А сега много ми се ще да си продължа работата.

— Разбирам — засмя се приятелката ѝ и тръгна към вратата. — Ах, да, без малко да забравя — в събота ще имаме гости.

— Гости ли? Какви гости?

— Един наистина очарователен мъж, Филип Бланчард. — Мечтателна въздишка съпроводи думите ѝ. — Ще остане една седмица при мен. Нали нямаш нищо против?

Рейчъл беше свикнала да ѝ водят „очарователни мъже“, които обикновено оставаха само за закуска и в повечето случаи не се появяваха повторно.

— Цяла седмица? — проточи недоверчиво. — Не знам, наистина...

— Той е търговец на картини от Бостън — бързо каза Елза, сякаш прочела мислите ѝ. — И е много мил и сдържан. За съжаление

— добави с многозначителна усмивка. — Във всеки случай няма да те безпокои, аз ще се погрижа за това.

„Не се и съмнявам“ — развеселено си помисли Рейчъл и я проследи с поглед как излиза.

До този момент не бяха имали разпрания заради мъж, тъй като вкусовете им бяха твърде различни. Освен това Робърт не би допуснал до нея друг на разстояние, по-малко от една протегната ръка.

Робърт беше бившият ѝ годеник. Поне що се отнасяше до нея. Това, че преди две години се бяха разделили, той все още отдаваше на моментно настроение у Рейчъл. Във всеки случай се държеше така, сякаш все още бяха заедно. А на нея сърце не ѝ даваше да го изхвърли веднъж завинаги, тъй като ценеше разговорите за живопис, които можеше да води с него. За голямо неудоволствие на Елза, която никак не понасяше Робърт.

Въздъхна и отново посегна към четката. Загледа критично картината си. Червеното петно, въпреки опитите ѝ да го отстрани, беше още по-ясно, и тя реши да го остави, където е.

— Гол мъж в снежна виелица — измърмори под носа си. — Как ли пък не!

— Какво значи „Той ще посети Елза“?! — Робърт Уинтър недоволно вдигна вежди и стисна устните си. — Нима ще спи една седмица при вас?

Рейчъл въздъхна примирено. Всичко се развиваше точно така, както бе очаквала: Робърт изобщо не намираше за нормално Елза да си има съквартирант толкова дълго време.

— Той ще спи при Елза — ядно го поправи тя. — В края на краищата жилището ѝ принадлежи точно толкова, колкото и на мен, ако смея да ти напомня. Освен това вече сто пъти сме разговаряли по този въпрос. Той пристига тази вечер и дори ти не би могъл да го предотвратиш.

Гласът ѝ прозвуча хладно.

— Всъщност това няма никакво значение — великодушно отбеляза той. — Защото имам фантастична идея — ти ще дойдеш да живееш при мен! Какво ще кажеш?

— О, не, Робърт! Не започвай пак! — Рейчъл отегчено посегна към чашата си и отпи голяма глътка.

Робърт обаче беше подхванал любимата си тема.

— И защо не? Познаваме се вече пет години. Не смяташ ли, че е нормално да заживеем заедно?

Тя поклати глава.

— Робърт, знаеш, че много държа на теб, но...

— Какво има да се мисли повече тогава? — нетърпеливо я прекъсна той и настоятелно се вгледа в очите ѝ.

Усети как възбудата бавно, но сигурно го обзема. Твърдите ѝ налети гърди ясно се очертаваха под тънката ленена материя на сивата ѝ рокля и от тази гледка устата му пресъхна. Обстоятелството, че тя непрекъснато му се изплъзваше, още повече разпалваше желанието му.

Освен забележителните си женски прелести Рейчъл несъмнено бе художничка с бъдеще и с нея лесно би измъкнал студиото си от финансовите затруднения, в които бе изпаднало.

— Винаги съм бил на мнение, че жилището ти е твърде скъпо — продължи упорито той. — А и при Елза има доста голямо текучество на мъже, не мислиш ли?

Изпразни бързо чашата си и поръча на келнера в малкия италиански ресторант в Ийст сайд, който често посещаваха, нова гарафа вино.

На това не можеше да се възрази. Елза колекционираше мъже така, както други — пощенски марки. Девизът ѝ беше: „Не бива да отминаваш никой мъж, ако може да ти бъде полезен“!

Това, разбира се, беше малко преувеличено, понеже Елза далеч не беше толкова пресметлива, колкото обичаше да се представя. Но тя се нуждаеше от мъжкото възхищение, както Рейчъл — от спокойствие за работата си.

— Извинявай, какво каза?

— Отегчавам ли те? — обидено попита Робърт. Той беше пил вече доста и на нея ѝ беше ясно как ще завърши вечерта. Беше ѝ омръзнало да отблъсква настояванията му да прекара нощта с него. Това време бе минало. Освен това беше почти пиян.

— Не, естествено не — отвърна с извинителен тон. — Но се замислих що за тип ще е „новият“ на Елза. Бил известен експерт по изкуствата от Бостън.

— Експерт ли? — изсмя се подигравателно Робърт. — Те всичките изглеждат по един и същ начин — ниски, дебели и без всякакво понятие за модерното изкуство. Интересува ги само дали Рембранд е рисувал с тънка или с дебела четка.

Рейчъл предпочете да отмине коментара му с мълчание. Беше на съвсем друго мнение, но знаеше, че не си струва да спори точно сега.

— Много съм изморена — каза вместо това. — Бих искала да се прибирам.

— При твоя експерт, така ли? — изгледа я раздразнено той.

— Първо, той не е мой, а на Елза — отвърна му хладно, — и второ — не ме вълнуват ниски и дебели мъже, които се интересуват от четката на Рембранд.

Маниакалната ревност на Робърт я изнервяше. Въпреки многото изпито вино той не можа да не забележи стоманената нотка в гласа ѝ и побърза да я умилюва.

— Просто се пошегувах, мила. Но искам преди това да се отбиеш в ателието ми. Трябва непременно да ти покажа нещо, интересува ме твоето мнение.

Рейчъл въздъхна и погледна часовника си.

— Е, добре — съгласи се неохотно. — Но за не повече от час, разбрано?

— Имаш думата ми! — увери я патетично Робърт.

Твърде добре познаваше честната му дума, но не искаше да се впуска в тази тема. Май че наистина беше уморена.

Докато пътуваха с таксито към ателието на Робърт, Рейчъл си мислеше как ли изглежда най-новото завоевание на Елза. Доколкото познаваше вкуса ѝ, мъжът нямаше да бъде нито нисък, нито дебел, и едва ли щеше да дискутира с приятелката ѝ четката на стария холандски майстор.

Всъщност какво ѝ влизаше в работа? В края на краищата той бе приятел на Елза. Потисна една неволна въздишка и се загледа през стъклото.

„Една малка авантюра и на мен не би ми се отразила зле“ — помисли си внезапно и остана смаяна от хрумването си.

— Глупости! — изрече на глас.

Робърт млъкна по средата на изречението и я загледа изненадано.

— Но ти изобщо не си го виждала! — възкликна той.

— Тъкмо затова — спонтанно отвърна тя и тутакси осъзна, че изобщо не знае за кого говори Робърт. — Искам да кажа, че първо трябва да се запознаем и да поговорим, чак след това...

— Искаш да говориш с кучето на съседа ми?! — смая се той. — Ти да не си...? Много ли бързо изпи виното си? Добре ли се чувстваш?

— Кучето ли? — Рейчъл не можа да се овладее и избухна в смях. Когато се поуспокои, добави: — Извинявай, моля ти се, мислите ми бяха съвсем другаде.

Облегна глава на рамото му и си каза, че може би наистина щеше да е по-добре да прекара нощта с него.

II

... Тичаше през гъсталака, лианите я шибаха по лицето. Беше горещо и задушно и тя копнееше за езеро или поток, където да се изкъпе. Внезапно съвсем наблизо дочу грохота на падаща вода. Тъкмо се канеше да хукне по посока на водопада, когато отнякъде се появи Робърт и заплашително вдигна ръка. „Не го прави!“ — изрече той и отново изчезна.

В този момент иззвъня телефон и Рейчъл сепнато подскочи. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че си е вкъщи и лежи в собственото си легло, и че няма никаква джунгла наоколо. Простена и отново се отпусна назад, но неумолимият звън не я оставяше на мира.

— Да, моля? — измърмори сънено, след като с мъка се довлече до хола.

Обаждаше се Робърт.

— Моля те да ме извиниш, че снощи бях толкова... непохватен — съкрушено започна той. — Но пихме малко повечко и...

— Пихме!

— Та ти изпразни у дома цяла бутилка вино, не си ли спомняш?

— Напротив.

Рейчъл притисна слепоочието си, където ужасно я болеше. Определено това не беше най-доброто вино, което беше пила някога. Вечерта се бе оказала истинска катастрофа във всяко едно отношение.

— Какво искаш? — попита твърде нелюбезно.

— Исках да ти предложа да закусим заедно — измънка той. — Така бихме могли да поговорим още веднъж за конкурса и за твоето участие в него — сега вече на трезва глава.

Тя отново си спомни снощната им кавга. Робърт беше ѝ съобщил, че се кани да участва в конкурса на Клъски, и когато разбра, че и нейното намерение е такова, много се ядоса.

„Аз се надявах да ми помогнеш!“ — беше ѝ казал обвиняващо. Явно никак не се интересувахе от личните ѝ амбиции.

— Какво толкова има да обсъждаме? — възрази сърдито Рейчъл.
— Ние...

— Ние просто бяхме пийнали малко повече — прекъсна я той. — Смятам, че трябва да поговорим още веднъж по този въпрос на спокойствие. След половин час съм при теб.

И веднага затвори, а тя невярващо се взря в слушалката в ръката си. Тресна я гневно на вилката и тръгна към банята. По пътя захвърли тениската и миниатюрните си бикини и отвори вратата.

— Добро утро.

Мъжът, който я поздрави след моментната си изненада, изглеждаше направо фантастично. Тялото му имаше равномерен бронзов загар, мокрите му коси падаха разбъркано по челото.

— Добро утро — механично отвърна тя и разтегли устните си в някакво подобие на усмивка.

„Той има зелени очи!“ — помисли запленено, без да съзнава все още, че тези очи са се отърсили от първоначалното смущение и преценяващо я оглеждат.

В отговор непознатият също се усмихна и оголи два реда съвършени снежнобели зъби.

— Филип Бланчард — представи се той с лек поклон, чийто финес голотата му не накърни ни най-малко.

Но Рейчъл не го чу. Защото изпищя. Силно, дълго и пронизително. Панически се опита да прикрие тялото си — нещо, което не беше много просто, защото имаше само две ръце, а не можеше да прецени какво точно трябва да закрие от погледа му.

Мъжът въпросително повдигна вежди, после бавно се извърна с лице към стената.

— Така по-добре ли е? — попита спокойно, когато тя най-сетне замлъкна. — На вратата зад вас виси хав...

— Няма нужда да ми обяснявате къде какво виси! — сопна се Рейчъл. — В края на краищата аз живея тук!

Затърси с ръка зад себе си, докато напипа меката хавлиена материя, и нетърпеливо дръпна халата. Без да го изпуска нито за миг от поглед, припряно се облече и се почувства по-сигурна.

— Кой сте вие и какво търсите в моята баня? — избухна тя и веднага изпищя отново, защото той понечи да се обърне към нея.

Мъжът се закова посред движението си и посочи към малката табуретка до стъклената кабина.

— Там е хавлията ми. Ще бъдете ли така любезна да ми я подадете, ако не предпочитате да изчакате навън, докато се облека?

Рейчъл се изчерви. И сама би могла да се сети!

— Е добре, давам ви две минути — изрече надменно и се извърна да излезе, но тих смях я накара да спре до вратата.

— Обещавате ли ми тогава отново да влезете? — развеселено попита непознатият.

Това вече беше върхът на безсрамието! Не стига, че беше нахлул в жилището ѝ, ами си позволяваше и да ѝ се подиграва!

Но не ѝ хрумна подходящ гневен отговор, затова само блъсна силно вратата и изскочи навън.

Точно след две минути мъжът подаде предпазливо глава от банята и се огледа. Рейчъл не се виждаше наоколо, но от кухнята долитаха шумове. Той леко се усмихна и безшумно запристъпя натам. Почука на открехнатата врата.

— Мога ли да вляза? Облечен съм — подръпна за доказателство ръкава на халата си.

Рейчъл смутено кимна. Междувременно се беше досетила, че това трябва да беше посетителят на Елза. А тя се бе държала като глупава провинциална гъска!

— Да, разбира се! Моля да ме извините... Не очаквах да налетя в банята на... на вас...

— Забелязах изненадата ви — отвърна той през смях. — Вие сигурно сте Рейчъл Банкрофт. — Подаде ѝ тясната си длан. Беше топла и Рейчъл лекичко потръпна от допира.

— Закусил ли сте вече? — попита припряно и побърза да изтегли ръката си. Усмивката му я объркваше. — Искам да кажа, че може да закусим всички заедно.

— Всички ли? — Филип се огледа изненадан в помещението.

Тя не чу въпроса му, тъй като се бе привела над кафе машината. Чувстваше погледа му да се плъзга по тялото ѝ и се прокле, че беше купила този екстравагантен халат. Дълбоките странични цепки откриваха изцяло дългите ѝ бедра, а деколтето се отваряше при всяко нейно движение. В никакъв случай не можеше да си позволи обаче

сега да се преоблече. Не искаше той да я сметне за срамежлива тийнейджърка.

— Винаги ли закусвате по хавлия? — шеговито попита Филип, като ѝ помагаше да пренесе чиниите на масата. Повдигна учудено вежди, забелязал четирите прибора, но не каза нищо.

— Да-а... не! Искам да кажа — понякога — обърка се тя. — И какво от това?

„Що за глупав въпрос! — ядоса се сама на себе си. — Дано не забележи колко много ме смуцава присъствието му!“

— О, нищо! — бързо каза той и седна. — Напротив, очарователно е!

По лицето му не се разбираше какво има предвид с тази забележка.

— Няма ли да седнете и вие? — попита я учтиво и се понадигна от мястото си.

— Стойте си спокойно. Само ще погледна къде е Елза. Сигурно още спи... — Загледа го въпросително, тъй като погледът му изразяваше смайване.

— Елза ли? Мислех, че...

— Сигурно сте имали напрегната нощ, нали? — Рейчъл се изчерви от неделикатността си и се опита да я заглади. — Искам да кажа, след като не сте се виждали толкова дълго време, вероятно е имало много неща да обсъждате...

Отново млъкна и се наведе смутено над чашата си. „Какво става с мен тази сутрин?“ В края на краищата Филип Бланчард не беше първият привлекателен мъж, с когото ѝ се случваше да закусва понякога. Елза излизаше много рано, така че обикновено на нея ѝ се предоставяше възможността да приготвя закуска на любовниците ѝ. Но никога досега това не ѝ беше правило ни най-малко впечатление.

Днес обаче беше по-различно.

Вдигна поглед и буквално потъна в изразителните зелени очи. Преглътна мъчително, а той ѝ се усмихна приятелски.

— Елза не е тук.

Гласът му звучеше напълно спокойно. И все пак в първия момент тя не схвана смисъла на чутото.

— Моля?

— Нея я няма — повтори Филип с очарователна усмивка. — Доколкото успях да схвана, наложило се е спешно да отлети за Мексико, за да замести своя колежка. В момента там се открива изложба на млади мексикански художници. Оставила ви е писмо на бюфета, в което ви обяснява всичко — поне така предполагам. Мислех, че сте го прочела.

Рейчъл едва дишаше от изумление. Елза я няма вкъщи? Значи бяха сами двамата с него? Но тогава...

— Ах, това е направо катастрофално! — извика отчаяно. — Вие трябва незабавно... Всеки момент ще ми дойдат гости...

Сведе очи към халата си, после ги насочи към неговия.

Бялата хавлия му стоеше великолепно и още повече подчертаваше мъжественото му излъчване. Имаше силни, мускулести крака, които се подаваха под късата дреха. Тя беше без подплата и Рейчъл можеше да види красноречивите очертания на широките му рамене. „Елза наистина има добър вкус“ — мина през ума ѝ. В следващия момент ѝ се прииска да се зашлеви за тази мисъл. Седи си тя най-спокойно и оценява качествата на любовника на Елза, а всеки момент ще се появи Робърт! Ако я видеше в този ѝ вид, непременно щеше да направи сцена.

Филип очевидно отгатна какъв е проблемът.

— Гостът, когото очаквате, е вашият приятел, нали?

Тя кимна.

— Ревнив ли е?

Когато получи потвърждение и на този въпрос, ѝ хвърли поглед, от който я полазиха горещи тръпки.

— Разбирам. Може би ще е по-добре да се облечем — предложи той. — В този вид наистина...

Шум откъм входната врата го накара да замлъкне. Заслуша се съсредоточено, после на устните му се оформи нечуто думата:

— Ключ?

Рейчъл отчаяно наведе глава. „Поне да не му бях давала проклетия ключ!“

Хукна към вратата, но се спъна в един стол и залитна. Сигурно щеше да падне, ако Филип не беше я подхванал навреме. Хавлията се смъкна и разголи гърдите ѝ. Отпусна се безпомощно в обятията му, а той изобщо не бързаше да я освободи. Навярно намираше цялата

ситуация за комична — това личеше по тънката усмивка, пробягала по устните му.

Сърцето ѝ лудо заби и без ясно да осъзнава какво върши, тя се притисна импулсивно към него. Почувства мускулите на силната му гръд, топлата му кожа, невероятно прелъстителния аромат на тръпчив мъжки одеколон, и ѝ се прииска да остане така завинаги. Затвори очи и притихна.

— Рейчъл? Рейчъл, къде... — Робърт замлъкна посред думата, съзрял сцената в кухнята. — Изглежда трябваше първо да позвъня — констатира външно спокоен, но в гласа му пулсираше едва потискан гняв. — Къде е Елза? — Погледът му обходи помещението.

Филип беше пуснал Рейчъл и сега стоеше до нея със скръстени ръце. Тя се опитваше незабелязано да прибере полите на халата си, изчервена до корените на черната си коса.

— Елза е в Мексико — успя да отрони най-сетне.

„Каква нелепост! Защо трябва да изпитвам чувство на вина, след като между Филип и мен не се е случило нищо?“ Но не беше много сигурна дали наистина не се е случило нищо помежду им, тъй като все още потръпваше от допира му.

— В Мексико? — извика Робърт. — И кога е заминала?

Филип повдигна вежди и въпросително я изгледа. Явно тонът на приятеля ѝ никак не му се нравеше, но предпочете благоразумно да не се обажда.

— Аз самата току-що го научих от мистър Бланчард — твърдо изрече Рейчъл. — Наложило се е да отлети спешно снощи, за да замести своя колежка при откриването на една изложба.

После хладнокръвно представи един на друг двамата мъже. Филип продължаваше да стои невъзмутимо със скръстени ръце и посрещна с лека усмивка враждебния поглед на Робърт.

— Значи това е въпросният експерт, когото ти не познаваше досега, така ли? — подигравателно изсумтя последният. — И искаш да ти повярвам? Това, което видях, бе достатъчно красноречиво. А сега си стегни багажа и тръгвай с мен! Ще останеш в дома ми, докато този мъж живее тук!

Рейчъл възмутено си пое дъх. Това вече преминаваше всякакви граници! Но преди да успее да каже каквото и да било, се намеси Филип.

— Струва ми се, че има някакво недоразумение, мистър Уинтър — натърти името му той. — Нито аз, нито вашата приятелка знаехме, че Елза ще отсъства. В този случай аз, разбира се, мога да отида в хотел, ако притеснявам с присъствието си мис Банкрофт. Впрочем, нямате никакви основания за тревога по повод инцидента, на който станяхте свидетел, мистър Уинтър. Приятелката ви се спъна в стола, тръгвайки да ви посрещне, и аз просто я подхванах да не падне. Това е всичко.

За момент настъпи неловко мълчание.

— Няма ли да закусим все пак? — попита най-сетне Рейчъл.

— С удоволствие — съгласи се Филип.

Робърт също кимна, въпреки че му личеше колко неприятно ще му бъде да седи на една маса с евентуалния си съперник.

Но това явно никак не притесняваше посетителя на Елза. Той се хранеше с голям апетит и подробно разказваше за работата си като търговец на картини.

Лицето на Робърт все повече се издължаваше и накрая не издържа. Скочи гневно от стола си.

— Не съм дошъл да слушам разговори за неща, които не ме интересуват! Рейчъл, искам да говоря с теб. Насае!

Тя тъкмо се смееше на една духовита забележка на Филип, затова го погледна с видимо неудоволствие.

— Това не може ли да почака малко?

— Не. След един час трябва да бъда в студиото, а дотогава бих искал да си изясня някои неща.

Надменният му тон я подразни. Как смееше да се отнася с нея като със своя собственост! И то пред Филип!

— Не искам да се представя като лоша домакиня, оставяйки госта ни сам — отвърна хладно. — Ако имаш нещо да ми казваш, направи го тук.

Робърт вирна войнствено брадичка, но Филип го изпревари.

— Аз и без това съм готов — каза бързо и погледна часовника си. — Трябва да свърша много работи, а времето вече напредна. Ще си потърся и стая в хотел.

Рейчъл енергично поклати глава.

— И дума да не става! Елза ви е поканила и можете да останете тук толкова дълго, колкото пожелаете!

Сама не знаеше защо отхвърли предложението му. Та това би било най-доброто разрешение на нещата!

Филип размисли за миг, местейки поглед от нея към Робърт и обратно. После заяви:

— Окей, тогава оставам.

Стана и се отправи към спалнята на Елза. Рейчъл взе каната и я задържа над чашата на Робърт.

— Искаш ли още кафе?

Той седеше напълно неподвижно, като вцепенен. Постепенно като че ли животът се завърна в него, тръсна глава и скочи като обезумял.

— Кафе ли? Не, не искам кафе! Искам да знам какво си мислиш, че правиш! — изкрещя вбесен и посочи към вратата, през която бе излязъл Филип. — Да не би да си въобразяваш, че ще те оставя сама с този... с този жиголо?!

Тя бавно остави каната и го изгледа ледено.

— Лека-полека взе да ми писва от твоите сцени на ревност — каза с убийствено спокойствие. — Ти не си мой по-голям брат, който да ми казва какво да правя и какво не. Никой не може да ме учи как да живея. Чудесно се справям и сама.

В дъното на душата си чувстваше, че може би не е съвсем така. Филип Бланчард беше твърде привлекателен мъж и мисълта да бъде сама с него, денем и нощем, в продължение на цяла седмица беше доста обезпокоителна.

Въпреки всичко Робърт нямаше никакво право да се държи с нея по този невъзможен начин.

Стана и отиде до бюфета. Там наистина имаше плик, адресиран до нея. Отвори го и извади бележката. Върна се на масата и прочете няколкото реда, написани от Елза. През това време Робърт се въртеше неспокойно на мястото си с мрачно изражение.

— Е, какво решаваш? Идваш ли? — запита грубо.

— Разбира се, че не — категорично отвърна Рейчъл и вдигна писмото. — Елза ме моли да изведе Филип на вечеря и да му покажа Ню Йорк, защото вероятно не познава града и ще му е трудно да се оправя сам.

— Става все по-хубаво — отчаяно въздъхна Робърт. — Значи изобщо няма да мога да те виждам тези дни?

— Глупости! Можеш да дойдеш с нас.

Възражението ѝ не прозвуча много убедително, защото тя се съмняваше, че двамата биха могли да намерят общ език. Изглеждаха толкова различни, колкото можеха да бъдат различни само двама мъже.

— С този тип няма да отида на вечеря, това трябва да ти е пределно ясно — отсече той. — Ти също не трябва да го правиш. Подобни неща винаги се тълкуват превратно от поканения.

— Не ставай мнителен, моля те. Какво толкова неотложно трябваше да обсъдиш с мен? — побърза да смени темата Рейчъл.

— Става дума за конкурса. Не искам да участваш в него.

— И защо не? — извика смаяно тя. — Имам известни шансове, знаеш много добре!

— Смятам, че ще е по-добре да участваме заедно. — Робърт хвана ръката ѝ. — Защо да се изправяме един срещу друг като конкуренти?

— Трябва да си помисля. — Рейчъл издърпа ръката си.

Но решението вече беше взето — на всяка цена щеше да участва в конкурса, при това самостоятелно. Намерението на приятеля ѝ беше твърде прозрачно. От нея се искаше да му предостави добра идея, а после на платното щеше да стои неговото име.

„Този път не, мистър Уинтър!“ — закани се вътрешно и демонстративно погледна часовника си.

— Не трябваше ли в единадесет да бъдеш в студиото? — напомни му тя. — Имаш още петнадесет минути. Трябва да тръгваш, за да не закъснееш.

Робърт ядосано стисна зъби и се изправи.

— До довечера — изръмжа той и бегло я целуна по бузата. — Ако промениш решението си и склониш да дойдеш при мен, знаеш къде да ме намериш.

После вратата се захлопна. Рейчъл се подпря на нея с въздишка на облекчение.

— Надявам се, че не се е стигнало до скандала заради мен — прозвуча зад гърба ѝ гласа на Филип.

Тя се сепна и несъзнателно събра яката на халата около врата си — действие, което предизвика у него лека усмивка.

— Не, не — отвърна бързо. — Ставаше дума за нещо друго.

Огледа го внимателно. Беше облечен в мек пуловер и светъл летен панталон. През ръка носеше праметното спортно ленено сако, а краката му бяха обути в леки сандали от изкуствена кожа. „Сигурно са италиански“ — каза си Рейчъл.

— Спорехме за един конкурс — изплъзна се неволно от устните й в отговор на неизречения му въпрос. — Робърт не иска да участва в него.

„И защо ли му разказвам всичко това? Познавам го едва от няколко часа.“

Филип наклони глава встрани.

— Клъски е обявил вече конкурса, така ли? — Когато тя кимна, продължи: — Сигурно много хора ще вземат участие. Защо вашият приятел не желае вие да участвате?

— Не знам точно — отвърна му уклончиво. — Може би иска да ми спести разочарованието.

Той я погледна изненадано. Тази жена все повече го интригуваше. Впечатли го фактът, че закриляше неуравновесения младеж, който си позволяваше такова неучтиво поведение спрямо нея.

— Възможно е. Той също е художник, нали?

— Какво искате да кажете? — реагира остро Рейчъл.

Филип сви рамене примирително.

— Нищо, просто попитах. Е, аз също трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за срещата си.

Усмихна се, защото тя бързо отстъпи назад, когато той пристъпи към вратата.

— Какво ще кажете да вечеряме заедно? — Още не довършила, Рейчъл ужасено затаи дъх. Наистина ли от нейната уста излезе поканата?

Но вече беше късно да си я вземе обратно — лицето му просветна.

— С удоволствие!

— Елза ме моли да се погрижа за вас, да ви помогна да се оправите в Ню Йорк...

— Не бих могъл да мечтая дори за по-очарователен екскурзовод — засмя се той. — Към осем ще се върна, така удобно ли е?

— Естествено, в осем ще ви чакам.

— Чудесно.

Филип излезе, а възбуждащият аромат на одеколона му повторно я накара да настръхне. Спомни си как я подхвана, за да не падне, спомни си спонтанно избухналото в тялото ѝ желание да му се отдаде, и се изплаши. „Този мъж е опасен за теб, Рейчъл! Трябва да се вземеш в ръце!“

III

— Филип! Влизайте!

Джонатан Клъски протегна ръце към госта си и го поведе към едно от високите кожени кресла на кантората си в импозантния небостъргач на „Уол стрийт“. Измъкна тежка кристална гарафа от някакво стъклено съоръжение, което очевидно трябваше да бъде бар, и напълни две чаши с уиски.

— Все още ли го пиете без лед?

Филип кимна и пое чашата си. Докато отпиваха, огледа любопитно стените.

— През последните шест месеца тук доста се е променило, Джонатан. Този Дали и оня Пикасо са нови. Май сте минал на страната на конкуренцията. Да не се наложи да прехвърля сметката си във „Фърст нешънъл банк“? — подхвърли шеговито.

Клъски се изсмя късо.

— Веднага забелязвате всичко, Филип. Офертите бяха твърде изгодни и не можах да се въздържа.

Филип му отправи усмивка, пълна с разбиране. Джонатан беше един от най-старите му и добри клиенти. Малката галерия за съвременно модерно изкуство в Бостън нямаше да просперира толкова бързо, ако не беше помощта на могъщия банкиер. Клъски беше страстен и компетентен колекционер, а при Филип за пръв път преди шест години се срещна с млади многообещаващи художници. Оттогава беше редовен клиент и чест гост в галерията, присъстваше на всяка изложба и винаги правеше щедри откупки. Съчетаваше посещенията си с внезапни визити в своите филиали в Бостън, за да следи как вървят нещата там.

— Много се радвам, че приехте поканата ми да участвате в журито — отбеляза банкиерът. — Не беше лесно да се съберат достатъчно на брой компетентни хора, вярвайте ми.

— Вие също сте член на комисията, нали?

Клъски кимна и намигна дяволито.

— Освен това си присвоих правото на вето. В края на краищата аз ще съм този, който ще гледа картината всеки път, когато прекрача прага на филиала! А отначало ще ми се налага твърде често да го правя.

Филип отново се огледа в помещението. Внезапно погледът му се прикова в една картина до вратата. Стана и бавно тръгна към нея.

— Една, общо взето, неизвестна художничка — поясни Джонатан, като го последва. — Казва се Рейчъл Банкрофт. Една моя добра позната ми предложи картината, която купила на изложба при учителката на мис Банкрофт. Навярно я познавате — Фейт дел Анжело.

Филип сбърчи вежди замислено.

— Училището ѝ е в Ню Джърси, нали?

— Точно така. — Клъски разклати празната си чаша. — Какво ще кажете да отидем да хапнем. Каня ви, но при условие, че вие изберете ресторанта. Последния път имахте много добро попадение.

Когато получи утвърдителен отговор, нареди на секретарката си да приготвят колата.

— Много бих искал да науча какво друго знаете за тази Рейчъл Банкрофт, Джонатан — каза Филип, докато се спускаха с асансьора към мецанина. — Имате ли и други нейни картини?

— Аха, надушихте ли вече миризмата на прясна кръв, момчето ми? Младата дама все още може да се купи твърде евтино. Още не е известна — нещо, което направо не мога да проумея! Наистина е много добра.

„А също и много красива“ — добави мислено Филип, но се въздържа да го изрече на глас. Нещо го накара да не споменава обстоятелството, че е отседнал при Рейчъл.

— Аз също съм много впечатлен от нея — каза вместо това. В края на краищата изявлението му напълно отговаряше на истината, без да я разкрива.

Рейчъл Банкрофт беше го запленила от първия миг, когато я видя, и това определено не се дължеше само на „голата“ им среща в банята. Запита се как е могла да попадне на глупак като Робърт Уинтър. Че приятелят ѝ завижда на дарбата ѝ, се забелязваше веднага.

— Имате ли нещо от Робърт Уинтър? — обърна се към Клъски, когато се качиха в ролс-ройса.

— Уинтър ли? Уинтър... — Потърка напрегнато челото си. — Един момент, името ми е някак познато... Ами да, спомних си! Дъщеря ми вземаше уроци при него. Има студио в Гринуич вилидж. — Той се разсмя. — Във всеки случай не продължи много дълго.

— Това със студиото ли?

— Не, уроците на дъщеря ми. В същата група имаше и един южноамерикански танцор, който искал да се разтовари малко с рисуване. След като Сю — дъщеря ми — успя да му завърти главата, двамата отлетяха да рисуват по крайбрежието на Рио. Оттогава ѝ изпращам чекове по цял свят, а тя не ми показва до този момент нито една картина.

Погледна през страничното стъкло и тихичко въздъхна. След малко прибави:

— Този Робърт Уинтър явно няма голям успех със своята школа, а че и сам той рисува — нямах представа.

Филип замислено се вгледа в колите пред тях. Сутринта не беше дочул много от разговора между Рейчъл и приятеля ѝ, но Елза му беше говорила за нея, когато се запознаха по време на интервюто с младия мексикански художник, чиято изложба вървеше в галерията му. Тогава бе споменала и името на Робърт. „Наистина е много себичен, със силно развито чувство за собственост“ — помисли си недоволно.

— Къде сте отседнал, Филип? — прекъсна размишленията му Клъски.

— При една позната в Ийст вилидж. — Това беше истината. — В момента я няма, но ми е предоставила жилището си на разположение.

— Много практично — отсъди bankerът. — Тя има ли нещо общо с изкуството?

— Пише за него — поколеба се Филип, преди да отговори. Можеше само да се надява, че Джонатан не знае прекалено много за Елза, и особено с кого живее. — Казва се Елза Лънд и работи...

— Работи в „Арт“, знам — прекъсна го Клъски. — Това се казва изненада! Знаете ли, че другата седмица ми предстои интервю с нея по повод моя конкурс?

Не само че не го знаеше, ами веднага в ума му проблесна грозно подозрение. Непременно трябваше да поговори с нея по телефона, още днес! Проклинаше се, че прие поканата ѝ.

— Пристигнахме — обяви в този момент Джонатан. — Откъде, впрочем, сте така добре осведомен за ресторантите в Ню Йорк, момчето ми?

— Е, нали пет години съм следвал тук — засмя се Филип.

Слязоха от колата и през малка врата от ковано желязо се отправиха по тесен коридор, който ги изведе в закътан вътрешен двор, потънал в цветя. Над застланите с чисти бели покривки маси висяха цветни лампиони, които се палеха вечер. Около стените растяха множество дървета и цъфнали храсти.

Седнаха на една ъглова маса и когато келнерът им сервира виното, Джонатан Клъски се обърна със сериозно изражение към младия си приятел:

— А сега бих искал да ви обясня как си представям картината за моя филиал.

Филип се облегна назад и внимателно заслуша. Но през цялото време красивото изразително лице на Рейчъл неотклонно стоеше пред очите му. „Търпение! — каза си развеселен. — Тази вечер ще имаш достатъчно време да ѝ се любиш.“

Учудено установи, че от дълго време насам не се бе радвал така на среща с жена.

Рейчъл отпусна листа с менюто малко надолу и скришом го загледа. „Изглежда блестящо!“ — помисли възхитена. Елегантният костюм от тъмносиня коприна подчертаваше стройната му фигура и правеше косата му още по-черна.

В същия миг Филип вдигна поглед, почувствал нейния. Тя се усети хваната на местопрестъплението и бързо се извърна към седящия до нея Робърт.

— Избра ли вече? — попита с надеждата, че никой не е забелязал изчервяването ѝ в мекия полуздрач на ресторанта.

— Да, ще взема филе миньон — обяви той и остави листа на масата.

Рейчъл бързо премести поглед от единия към другия. До тук всичко протичаше нормално. Най-лошото беше, разбира се, че Робърт бе размислил и в последната минута реши да дойде с тях. Атмосферата беше доста напрегната, въпреки че Филип се стараеше да бъде

любезен и не обръщаше внимание на враждебните му реакции, правещи невъзможна всякаква близост.

А толкова ѝ се искаше да поговорят необезпокоявани с Филип! Той беше наистина очарователен събеседник и тя безкрайно се забавляваше от многобройните анекдоти и случки от света на изкуството, които сипеше неспирно.

Келнерът взе поръчката им и Робърт се извърна към Филип.

— Какво правите в Ню Йорк, след като вашата галерия е в Бостън?

— Ами, как да ви кажа — Ню Йорк е мястото, където се събират най-много бъдещи таланти — отвърна той и незабележимо вдигна чашата си като за тост по посока на Рейчъл.

Тя прие комплимента само с усмивка, Робърт въобще не го забеляза.

— И открихте ли вече някои от тях? — попита заядливо той.

— Може би. Но човек трябва да внимава в тия неща, за да не се натъкне на измамници, които използват чужди идеи. Пълно е с такива.

Рейчъл затаи дъх, почувствала едва прикритата неприязън в гласа му. Преди Робърт да успее да каже нещо, се намеси в разговора:

— Самият вие рисувате ли?

— Не, подобно на вашия приятел аз предоставям това на хората, притежаващи действителен талант.

— Какво искате да кажете? — изсумтя силно Робърт.

Филип го загледа невинно.

— Не споменахте ли, че имате студио, в което давате частни уроци? Предположих, че не намирате време за рисуване.

В този момент дойде келнерът с вечерята и тримата смениха темата. Рейчъл протегна крака под масата и се сепна, когато докосна нещо топло и меко отдолу. Бързо вдигна поглед — изражението на Филип оставаше непроменено, само зелените му очи подозрително блестяха.

Тя внимателно се опита да промени позата си, но за нейна изненада другият крак последва движението на нейните. Странно, дори и през ум не ѝ мина да му направи забележка. Просто се наслаждаваше на малкия невинен флирт. „А може и да е чиста случайност“ — внуши си настойчиво, но само един поглед към лицето

отсреща я убеди в противното. На него беше изписано неприкрито предизвикателство.

Робърт също усети, че нещо става. Тъкмо приключваха с ордьовъра, а оркестърът изпълняваше някаква протяжна мелодия.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я с тон, който изключваше всякакво противоречие.

Рейчъл предпочете да се съгласи, за да не стане причина за неприятна разправия. Последва го към дансинга, усмихвайки се извинително на Филип.

Робърт я стисна здраво в ръцете си и я завъртя в ритъма на танца. Тя имаше чувството, че се задушаваше.

— Причиняваш ми болка — изсъска тихичко, а той само злобно се засмя.

— По-рано това ти харесваше, не си ли спомняш?

— Държиш се отвратително! Сякаш си ми съпруг, а Филип е мой таен любовник!

— А не е ли такъв? — Робърт повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите. — Начинът, по който флиртуваш с него, е направо безсрамен! Държиш се като евтина проститутка.

Рейчъл отметна ядосано глава и го изгледа отстрани.

— Внимавай какво говориш! И се осъзнай навреме. Филип е приятел на Елза и ти не можеш сериозно да вярваш, че...

— Толкова ли си сигурна в това? — спокойно я контрира той. — Съвсем не ми изглежда особено заплепен от твоята приятелка. Дори смея да твърдя, че двамата почти не се познават.

Тя притвори клепачи, за да не забележи Робърт внезапно проблесналия тревожен израз в очите ѝ. Беше си помислила същото и трябваше да си признае, че тази мисъл не ѝ беше неприятна.

— Ще разрешите ли — смяна на партньорите!

Музиката се беше сменила, оркестърът свиреше танго, а Филип стоеше до тях и се усмихваше любезно на кавалера ѝ. Робърт гневно стисна устни, но не му оставаше нищо друго, освен да пусне Рейчъл.

Филип кьсо кимна и я взе в обятията си. Тя потръпна, почувствала близостта му, и в съзнанието ѝ отново изплува сцената в кухнята. Как само я прегръщаше тогава! Фактът, че знае какво точно се крие под елегантния му костюм, я възбуждаше и объркваше.

Той долови отклика на тялото ѝ и я притисна още по-плътно до себе си. Рейчъл доброволно последва нежната заповед. Движенията им се извършваха в чуден синхрон, тя се плъзгаше по паркета, сякаш плуваше. Уханието на неговия одеколон изпълваше ноздрите ѝ, опияняваше я, замайваше сетивата ѝ. Склони глава на рамото му.

Под тънката копринена материя на роклята Филип усещаше тялото ѝ, топлото му чувствено послание, и си наложи да се овладее, за да не я сграбчи необуздано и да я целуне още тук, на това място. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ; той изчакваше реакцията ѝ.

Тя отметна мъничко глава и го погледна. Очите ѝ бяха по-тъмни от обикновено и блестяха влажни. Цялото ѝ тяло сигнализираше съгласие и Филип властно я притегли към гърдите си.

Музиката спря, а те двамата замряха неподвижни, плътно прегърнати. Най-сетне той свали ръката си.

— Мисля, че приятелят ви проявява признаци на нетърпение — промълви дрезгаво.

Очите му сякаш пламтяха със зелено сияние, погледът му съвсем красноречиво издаваше какво мисли в момента. С нея не беше по-различно. Пое си дълбоко дъх и преглътна, защото се страхуваше, че гласът ще ѝ изневери.

— Сигурно вече са сервирали вечерята — пророни накрая.

Коленете ѝ бяха омекнали и тя се радваше, че Филип я подкрепя по пътя към масата им. Там ги очакваше един напълно озверял Робърт, който едва запазваше външно самообладание.

— Извинете, че ви оставихме сам — обърна се към него Филип, гласът му обаче не издаваше съжаление. — Но просто не мога да пропусна танго.

Рейчъл не каза нищо, а подчертано съсредоточено се зае с вечерята си. Мълчанието започна да тежи нетърпимо над тях.

След десерта Филип тикна чинията си настрани и махна на келнера.

— Разрешете ми аз да платя сметката, след което ще ви оставя. Чувствам се уморен.

— Но вечерта едва сега започва! — възкликна разочаровано Рейчъл. — Нали щяхме да ходим в нощния клуб?

Тя забеляза как изражението на Робърт, което се бе прояснило при думите на Филип, отново се стегна, но ѝ беше все едно. Нямаше

желание да остане сама с него.

Филип хвърли бърз поглед към Робърт, после отново към нея.

— Е, ако настоявате... — започна той, но Робърт го прекъсна:

— Аз изобщо не настоявам! Аз също съм уморен и бих искал да си тръгваме!

Рейчъл стисна зъби.

— Както искаш, Робърт. Тогава ще те оставим у вас, на път ни е.

Двамата я изгледаха смаяно. Тя безгрижно издържа погледите им.

— Това е най-простото разрешение, не намирате ли?

Сърцето ѝ лудо биеше, но все още успяваше да се владее. Вече нямаше желание непрекъснато да се подчинява на Робърт и да го остави да ѝ развали вечерта.

След като Филип плати сметката, излязоха да потърсят такси. Робърт очаквателно я погледна.

— Това преди малко сериозно ли беше казано? — попита я тихо.

— Разбира се — отвърна тя спокойно. — Хиляди пъти съм ти казвала, че не се нуждая от гувернантка и всеки път съм го мислела сериозно.

В този момент пред тях спря такси и Рейчъл понечи да се качи, но Робърт я задържа.

— Искам да говоря с теб! — яростно настоя той.

— Сега?

Филип се обърна към нея.

— Съжалявам, ако съм ви причинил неприятности. А сега си тръгвам.

Хвана ръката ѝ, наведе се и нежно я докосна с устни.

— Беше прекрасна вечер — добави усмихнато и се изправи. — Мистър Уинтър — поклони се леко към него и се качи в таксито, което веднага потегли.

— Е, фантастично! — Рейчъл се обърна към Робърт с ръце на кръста. — Великолепно го направи, наистина великолепно!

— Рейчъл, разбери ме...

— Разбирам те много по-добре, отколкото предполагаш! — изгледа го ядосано тя. — Дори знам какво ще кажеш сега: „Ела у дома и там ще поговорим за всичко спокойно“. Нямам желание да идвам у вас! Имах желание да танцувам, но ти абсолютно ми го отрови.

Махна на таксито, което тъкмо се задаваше, и подхвърли през рамо, докато се качваше в него:

— Прави каквото щещ, аз отивам да си лягам. Сама, в случай че това те интересува.

Тръшна гневно вратата и каза адреса на шофьора. Ядът ѝ към Робърт не се уталожи по време на цялото пътуване. Той много добре знаеше, че тя не го обича, и въпреки това не преставаше да ѝ прави предложения за женитба на определени интервали от време. Въздъхна тихичко. „Все трябва да има някакъв начин да го убедя, че искам да бъдем само приятели!“ В този миг си спомни за Филип. Ето един мъж, който направо я побъркваше. Да бъде в неговите обятия — господи, каква наслада!

„Сякаш си нямам достатъчно проблеми с Робърт!“ — възропта вътрешно. Още един обожател едва ли би могла да понесе. Освен това изобщо не знаеше какви са отношенията им с Елза. Бяха ли любовници? И ако да, как трябваше да се държи тя с него? Тангото беше неприкрита покана за нещо повече, а Филип в никакъв случай не приличаше на човек, който ще се спре пред набелязаната цел.

Рейчъл определено предчувстваше, че сега тя е една такава цел.

IV

Отключи тихо вратата на апартамента и заопипва за ключа на лампата. В жилището цареше пълен покой и за миг я обхвана разочарование.

„А ти какво очакваше? — ядосано скастри сама себе си. — Че мистър Бланчард те чака, засиял от радост?“

Докато се промъкваше на пръсти към банята, си призна, че е очаквала точно това.

След като свали грима и съблече роклята си, тя се загледа в отражението си в огромното огледало, заемащо едната цяла стена. Не отдаваше особено голямо значение на култа към тялото, но това по всяка вероятност се дължеше на безупречната ѝ фигура, с която не бе имала никакви проблеми. Гърдите ѝ бяха стегнати и закръглени, краката — дълги и прекрасно оформени.

Свали с бавно движение тънкия като паяжина корсаж и го остави да се свлече на пода. Местата, които Филип бе докосвал, още ѝ пареха и тя положи ръце върху тях.

В този момент вратата се отвори и на прага застана той, облечен в белия си халат.

— О, извинете...

Гласът му прозвуча дрезгав, а изненадата, изписана на лицето му, бързо отстъпи място на безгранично възхищение. Филип я поглъщаше с очи, както бе застанала пред него само по символичните си бикини.

Рейчъл бавно се извърна към него и го загледа като хипнотизирана. Ръцете ѝ безволно се отпуснаха. Неспособна да каже или да направи нещо, само стоеше и чакаше.

С една крачка Филип се озова плътно до нея. Вдигна ръка и нежно я прокара в косите ѝ. Тя потръпна от наелектризация допир. Въпреки високия си ръст трябваше да вдигне поглед нагоре, за да се вгледа в очите му. Неговото лице се приближаваше толкова бавно към нейното, та ѝ се стори, че е минала цяла вечност, докато устните им се докоснаха.

— Какво ще стане сега? Какво ще правиш с мен? — едва чуто прошепна тя, макар че отговорът ѝ беше добре известен.

— Не знам, ще видим — отвърна той, без да прекъсва интимното им единение, и Рейчъл по-скоро почувства думите по движението на устните му, отколкото ги чу.

Тя жадно разтвори устни за настойчивия му език, наслаждавайки се на съблазнителната му игра с нейния, Филип обходи бавно меката нежна вътрешност на устата ѝ, после ласката му преля в целувка. Диво желание се надигна в нея — желание, което помете всички съмнения и колебания отпреди няколко минути. Цялото ѝ тяло тръпнеше от копнеж за освобождение. Въздъхна задавено и обви ръце около шията му.

Той погали възбуждащо бавно голия ѝ гръб, другата му ръка милваше твърдите налети гърди, които се напрегнаха под пръстите му. Потърка с палец нежните розови пъпки и Рейчъл отново простена, още по-силно и невъздържано. Притисна се силно към него, отслаби прегръдката на ръцете си и ги плъзна по широката му гръд към колана на халата. Отвори го със замах и отметна глава назад — предизвикателство, което Филип тутакси разбра. Устните му оставиха влажна следа по шията ѝ, спряха се за миг в малката вдлъбнатина между нея и рамото ѝ и тя изпита чувството, че пропада в томителна бездна. Плъзна и двете си ръце под хавлията и го помилва с пресекливо движение. Чувстваше колко много я желае той и чувствено раздвижи ханша си, плътно опрян в слабините му, като по този начин удвои неговата възбуда.

Филип се свлече на колене пред нея, проправяйки си с език път между гърдите ѝ, надолу по плоския стегнат корем, докато плавно свали бикините ѝ. С дрезгав вик тя се притисна към обиграния език, който се зарови в къдравия триъгълник с цвят като косите ѝ. Удоволствието прониза цялото ѝ същество и като обезумяла замилва тъмните му коси, широките мускулести рамене.

Внезапно той хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си, обхванал твърдите ѝ полукълба, така че тя се намери в скута му и в следващия миг усети пулсиращият му член дълбоко в себе си.

Пред очите ѝ затанцуваха огнени кръгове, от гърлото ѝ се изтръгна протяжен дрезгав стон. Отметна глава назад и се изпъна в ръцете му. Филип я задържа здраво и двамата се задвижиха в бавен,

всепроникващ ритъм. Само тежкото им дишане и стенанията на Рейчъл изпълваха тясното помещение.

Неговата сила и настойчивост я влудяваха; тласъците му ставаха все по-мощни и продължителни, все по-отсечени. И с нейното самообладание беше свършено, в нея като лава се надигна потребността да получи върховното удовлетворение, която разруши останките от всякакви прегради и задръжки. Замята се невъздържано в скута му, почувствала, че и той е готов. Изкрещя силно и се вкопчи в него.

Филип също не можеше да издържа повече. В бесните финални конвулсии на кипналата страст двамата достигнаха своята неистова кулминация.

С приглушен стон Рейчъл се отпусна и опря пламтящо лице в тръпнещата му, покрита с капчици пот бронзова гръд. Той нежно милваше гърба ѝ, прокара ръка по раменете ѝ, по бузите, махна от челото овлажнелите къдрици. Изправи се, без да я пуска, и тя сплете крака на гърба му. Когато го погледна в очите, се засмя щастливо. Прочете в тях желанието му по нея, което все още не беше уталожено, и лекичко го целуна по бузата.

Филип я понесе към спалнята и внимателно се отпусна заедно с нея на леглото. Хладната материя беше като балсам за разгорещените им тела и Рейчъл блажено се протегна в обятията му. Обгърна врата му и привлече лицето му към своето. Той веднага откликна на желанието ѝ и устните им се сляха в целувка, този път спокойна и нежна.

Въпреки че току-що беше преживяла опияняващото удоволствие на оргазма, Рейчъл се възпламени отново. Заизвива сладно и възбуждащо тялото си под неговото и доволно установи, че Филип тутакси реагира. Ръцете му се плъзнаха надолу по шията ѝ, обхванаха сочните ѝ гърди, чиито чувствителни връхчета отново моментално се втвърдиха. Тя простена под тази ласка, толкова сладка, колкото и мъчителна.

— Скъпи, моля те, не...

Той прекъсна думите ѝ с настойчива целувка и се спусна по-надолу. Рейчъл понечи да се възпротиви, осъзнала намерението му, но в следващия миг съпротивата ѝ премина в безусловна всеотдайност, защото устните и езикът му вече бяха върху най-интимното ѝ местенце

и започнаха влудяващия си танц, изтръгвайки дълбоки гърлени стонове от благодарното ѝ, разтопяващо се от блаженство същество.

Изкрещя силно, когато достигна върха на взривената си чувственост, после притихна, сгушена в обятията му. Здравно прегърнати, те лежаха един до друг и мълчаха. Думите бяха излишни и само биха разрушили магията, която още не ги напускаше.

Филип ласкаво прокара връхчетата на пръстите си по горещата ѝ, мека като кадифе кожа, и Рейчъл доволно притвори очи. Минути по-късно вече спеше.

Събуди се от апетитния аромат на току-що сварено кафе и пържени яйца със сланина. Бавно отвори очи и те попаднаха на усмихнатото лице на Филип над нея.

— Добро утро, скъпа — поздрави я той и я целуна по връхчето на носа.

Рейчъл морно се протегна, от което тънката завивка се смъкна надолу и разголи тялото ѝ. Филип сложи на пода таблата със закуската и с бързо движение свали халата си, после се плъзна до нея в леглото.

— Апетит ли нямаш? — Гласът ѝ вибрираше.

— Напротив! — Неговият дойде дрезгав. — За нещо твърде вкусно.

Тя направи опит да възрази, понечи да се изправи, но той я натисна обратно сред завивките и се наведе над нея. Рейчъл и не помисли да се съпротивлява повече, когато я зацелува по цялото тяло, замилва я навсякъде; само затвори очи и се отдаде на прекрасното чувство, което неговата нежност пораждаше в душата.

Филип почувства тази готовност за пълно единение и възбудата му нарасна. „Каква прекрасна жена!“ — помисли си той. Никога през целия си живот не беше преживявал нещо толкова опияняващо, това неповторимо чувство на близост и доверие...

Претърколи се над нея, а тя го обгърна с дългите си изящни крака. Проникна бавно в олтара на любовта и двамата тутакси намериха прастария вечен ритъм, издигащ ги нагоре и все по-нагоре в селенията на плътската наслада, докато стаяваната с мъка страст избухна в неистовата омая на освобождението. Филип изтощен се отпусна върху задъханото ѝ, все още потръпващо в затихващите спазми на оргазма тяло.

Тя извърна лице към него и лекичко го погали с длан. Изпълваше я чувство на неподозирано удоволствие. Възможно ли бе да се е влюбила в този мъж, когото изобщо не познаваше?

„А какво ще стане с Елза?“ — премина като светкавица през ума ѝ. В края на краищата тя беше довела Филип в апартамента им и Рейчъл много добре можеше да си представи колко запленена е приятелката ѝ от него.

Но за това щеше да се тревожи по-късно! Енергично отпъди невеселите мисли. Искаше да се наслаждава на времето, прекарано с Филип, все едно колко щеше да продължи то.

— Какво всъщност става със закуската? — попита и през смях отблъсна ръката му, която се опитваше да хване носа ѝ.

— О, жени! — простена той. — Човек слага сърцето си в краката им, а те мислят за яйца със сланина!

— Сърцето си ли? — смаяно повтори Рейчъл и скочи от леглото. — Аз разбирам едно друго от анатомия, но онова, което почувствах между краката си, далеч не беше толкова меко.

Изпльзна се умело от протегнатата му ръка и отиде в банята, за да си облече халата. Хвърли поглед в огледалото — лицето ѝ пламтеше.

„Всъщност, всичко това се развива някак прекалено бързо“ — помисли си мимоходом и седна на ръба на ваната. Загледа се замислено в шарките на теракотата под краката си.

Беше влюбена! Сигурността, с която го осъзна, накара дъха ѝ да секне. Сърцето ѝ направи малък неконтролиран подскок, тя скочи и хукна обратно към спалнята.

Филип все още беше в леглото, но закуската бе разпределена по равно на двете нощни шкафчета.

— Сервирано е! — оповести той и подканващо протегна ръка към нея.

Рейчъл я пое засмяна и дори успя да се покатери на мястото си, без да разлее кафето. Толкова отдавна не беше закусвала с мъж в леглото! Сега с особена наслада се отдаваше на това преживяване.

— Имаш ли нещо предвид за днес? — попита го между два залъка.

Филип кимна и остави чашата си.

— Да, и то неотложно — отвърна с неразгадаема физиономия. — Много е важно и не търпи отлагане.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да схване, че се шегува.

— Жалко, толкова по-зле за теб — включи се в играта. — Имах една фантастична идея, но щом като нямаш свободно време...

Той отмести таблата от скута ѝ и смеейки се я повали на възглавницата.

— Ти си прекрасна, знаеш ли това? — прошепна в ухото ѝ.

Гласът му излезе дрезгав и задавен от едва потисканото желание. Рейчъл се взря в зелените му очи, които блестяха в радостно предчувствие.

— Нека отгатна що за идея е това — притисна устни до шията ѝ Филип и я погали по гърдите.

— Колко добре ме разбираш — отрони тя и престана да мисли за каквото и да било.

— Ти наистина рисуваш великолепно! Това е изключително добра работа!

Филип седеше на единствения стол в ателието и гледаше една от последните ѝ картини. Тя се засмя малко смутено.

— Искане ми се повече хора да споделят възхищението ти — промълви тихо.

— Джонатан Клъски например?

Нейната реакция му даде да разбере, че е улучил в целта.

— Как ти хрумна? — възкликна изненадано тя.

Филип сви рамене.

— Аз съм търговец на картини, както знаеш, и работата ми ме среща с много такива като него, макар да не живея в Ню Йорк.

Рейчъл го изглежда недоверчиво. Отнасяше се с предубеждение към всичко, свързано с банкера и обявения от него конкурс. Не че не вярваше в способностите си, но не искаше непрекъснато да я убеждават какво трябва да прави и какво не бива. Освен това решението ѝ да участва в конкурса все още подлежеше на ревизия.

— Би трябвало да се кандидатираш — обади се в този момент той. — Мисля, че имаш добри шансове.

— Така ли? И откъде си толкова сигурен, че Клъски ще хареса моя стил?

— Аз...

„Аз съм в журито“, искаше да каже Филип, но в последния момент се спря. Може би щеше да е по-добре да не ѝ го казва още. Връзката им беше толкова хубава, че не биваше да я подлага на изпитание в самото начало. Ако Рейчъл научеше, че би могъл да окаже влияние върху решението на журито, нещата можеха да придобият коренно различен характер.

— Все пак разбирам нещичко от модерно изкуство — каза вместо това, обхващайки с широк жест подредените до стените на ателието картини. — И това, което виждам тук, определено ми харесва.

— Много благодаря.

Той не показва учудването си от хладния ѝ тон. Изправи се и пристъпи към статива, върху който се намираше последната ѝ поръчка.

— Хм... — изрече след дълго съзерцание. — Картината има ли заглавие?

Рейчъл се канеше да потвърди, но размисли и излъга:

— Не, все още не. Никое не ми харесва достатъчно. Ти как би я нарекъл?

Филип се замисли продължително.

— Ако не бях сигурен, че не рисува свинщини — засмя се, сочейки червеното петно, направено заради Елза, — бих казал: „Гол мъж през зимата“.

Погледна смаяно към Рейчъл, която се тресеше от смях.

— Какво толкова смешно казах? — попита несигурно. — Не намираш ли, че...

— Елза говорила ли ти е нещо за тази картина? — прекъсна го тя.

— Елза ли? Как ти хрумна? — Объркването му нарастваше, докато внезапно не проумя. — Да не би и тя също...?

— Нещо подобно — кимна Рейчъл. — Във всеки случай на нея моята „Композиция в червено и бяло“ ѝ заприлича на гол мъж в снежна виелица.

Тя го погледна със сияещи очи и в същия момент я заля внезапна топлина. Тъкмо се канеше да отиде при него и да го прегърне, когато иззвъня телефонът. Вдигна слушалката — беше Робърт.

— Забрави ли, че днес е неделя? — попита я той с упрек в гласа.

Рейчъл хвърли бърз поглед към стенния часовник. Наближаваше един, а всяка неделя в дванадесет и половина двамата ходеха да бягат в Сентръл парк, като обикновено тя минаваше да го вземе от тях.

— Съжалявам, Робърт — отвърна искрено разкаяна. — Увлякохме се в разговор и съвсем забравих за кроса.

— Увлякохме се?

— Да, Филип и аз...

Филип направи знак с ръка, че ще излезе, но тя енергично поклати глава.

— Надявам се, че разговорът ви е бил приятен — каза Робърт след известна пауза. — За изкуство ли разговаряхте?

— Разбира се. Той тъкмо разглежда картините ми.

Отново мълчание, после обиденият му глас:

— Ако нямаш настроение, бихме могли да пропуснем днешния джогинг.

— Не, не, и дума да не става! Може би по изключение днес ти ще минеш да ме вземеш, за да имам време да се приготвя?

— След петнадесет минути съм при теб.

Едва затворила, Рейчъл се прокле за глупавата си слабохарактерност. Нямаше никакво, ама абсолютно никакво желание да търчи из парка редом до Робърт, който нямаше да спре да бърбори през цялото време. Без съмнение щеше да задава безконечни неудобни въпроси за Филип, а това беше последното нещо, което би си пожелала сега.

— Обади се Робърт — каза с тон, който би трябвало да обясни всичко. — Ще отидем да потичаме в Сентръл парк.

Филип я погледна с любов.

— И сам ще се оправя тук, докато се върнеш. Само дано не продължи прекалено дълго.

Приблужи се до нея и нежно я целуна по челото. Рейчъл разтвори ръце за прегръдка, но той я хванат за лактите.

— По-добре недей — промълви предупредително. — И двамата знаем как ще свърши това, а Робърт ще пристигне всеки момент.

Тя го изгледа със сияещ поглед.

— Когато се върна, ще приготвя страхотна вечеря — обеща многозначително.

— Вече си представям какво ще има за десерт — присви закачливо очи Филип.

Рейчъл се засмя широко и отиде в спалнята, за да се преоблече.

Десет минути по-късно на вратата се позвъни трикратно — това беше сигналът на Робърт. Застанал до нея, докато тя завързваше маратонките си, Филип прошепна:

— Аз също трябва да изляза за малко, но довечера ще се върна рано.

Рейчъл му изпрати въздушна целувка и изчезна.

Той се върна в ателието и седна пред малкото, отрупано със скици писалище. Взе най-горния лист и внимателно го разглежда. Вдясно долу със ситни букви пишеше: „Проект Клъски 1“.

— Виж ти, виж ти — промърмори под носа си. — Никак не е зле, мис Банкрофт, никак не е зле.

После решително се изправи и отиде до телефона с листа в ръка. Почувства се буквално задължен да даде начален тласък на успеха на Рейчъл, тази изумителна жена и рядко талантива художничка. Набра номера и докато чакаше да вдигнат, премисли разговора си с нея за конкурса и нежеланието на Робърт тя да вземе участие в него. Глупаво щеше да бъде да проиграе най-големия си шанс заради болните амбиции на един самовлюбен пуяк като мистър Уинтър.

— Джонатан? Колко хубаво, че ви намирам. Много бих желал да се срещнем и да поговорим за една художничка, която и вие познавате — Рейчъл Банкрофт. Сетихте се, нали? Добре, след половин час ще бъда при вас.

Затвори и доволен се вгледа отново в листа пред себе си.

„И така, мис Банкрофт — каза си тържествуващ, — сега аз ще се превъплътя в ролята на съдбата!“

V

В Сентръл парк беше пълно като всяка неделя по това време. Рейчъл се спря и избърса потта от челото си.

— Готова съм за една малка почивка — изрече задъхано и посочи към едно малко кафене наблизо. — Искаш ли и ти да пийнеш нещо?

— Не, аз все още се чувствам бодър — изгледа я изпитателно Робърт. — Какво ти е?

Но тя вече беше се затичала към заведението. Когато Робърт я настигна, вече държеше в ръка малка бутилка минерална вода, от която бе отпила няколко едри глътки. Той настоятелно повтори въпроса си.

— Нищо ми няма — отвърна му с досада. — Малко спях през нощта и съм леко замаяна.

Надяваше се изчервяването ѝ да изглежда като резултат от кроса.

— Малко си спала ли? Нали снощи отиде да си легнеш рано?

— Не можах веднага да заспя, затова станах и поработих върху картината на Браунас — нали знаеш, онова семейство от Куийнз. Така че загубих представа за времето и си легнах чак на разсъмване.

Робърт, изглежда, преглътна това обяснение, защото знаеше, че Рейчъл много често рисува до късно през нощта, когато има вдъхновение.

Погледът му се плъзна по стройната ѝ фигура. Тя носеше тънка тениска, под която ясно се очертаваха налетите ѝ гърди, и къси шорти. Загорялата кожа на дългите ѝ голи крака матова проблясваше и той за сетен път почувства неудържимо влечение към гъвкавото ѝ тяло.

— Имам идея как да се отървеш от тези поръчки — започна колебливо.

— И каква е тя? — загледа го изненадана Рейчъл.

— Търся партньор в студиото — засмя се пресилено той. — И имах теб предвид.

Изминаха няколко секунди, преди тя да преодолее изумлението си.

— И откога си променил мнението си за качествата ми на художничка?

Робърт направи кисела гримаса.

— Хайде сега, не ставай мнителна. Това, което казах тогава, не беше сериозно. Бях огорчен, задето ме остави. Много добре знаеш, че те смятам за талантлива.

Рейчъл помълча известно време. Предложението му ѝ дойде малко изненадващо. Неговото студио се ползваше с известност и доколкото можеше да прецени, носеше прилични доходи. Във всеки случай за кратко време Робърт успя да си купи къща в Гринуич вилидж, близо до ателието. „Би било чудесно да нямам повече финансови грижи“ — каза си замечтано. Тогава щеше да има достатъчно време да рисува това, което смяташе за ценно и стойностно, и нямаше да пилее дарбата си за скучни поръчки.

— Е, как намираш предложението ми? — попита той, като я наблюдаваше внимателно. — Ще можеш да правиш онова, което ти харесва — изрече на глас мислите и. — Естествено, без задължителните часове с учениците ми. Но и аз искам нещо в замяна.

— Да не би да искаш да давам и на теб уроци? — погледна го неразбиращо тя.

— Да, но не по рисуване — двусмислено произнесе Робърт, — а ето по това.

И преди още да разбере какво става, той грубо я притисна до себе си и стръвно впи устни в нейните. Езикът му срещна зъбите ѝ, които не се разтвориха да го пропуснат. Рейчъл силно го оттласна от себе си и възмутено изкрещя:

— Не искам! Не си ли разбрал още, че не искам това?!

— По-рано не беше толкова дръпната — изръмжа Робърт. — Спомняш ли си миналата Коледа? Тогава ти беше най-очарователното и хрисимо ангелче, което съм имал някога под елхата си!

Тя потръпна от отвращение под похотливия му поглед.

— Оттогава измина много време, освен това бяхме пили доста — отбеляза с равен и безразличен тон.

— Искам да знам какво става между теб и този Филип Бланчард! — изкрещя той, пребледнял от гняв.

— Първо, това не те касае, и второ — няма нищо за разказване — ледено процеди Рейчъл.

Робърт продължаваше да я фиксира с яростно изражение, но гласът му прозвуча примирително.

— Добре, добре, да не се караме заради него. Имаме по-важни неща за обсъждане.

— Това е доста неочаквано — поклати бавно глава тя. — Трябва ми време да го обмисля. Освен това — стрелна го с остър поглед, — подобни изблици като онзи от преди малко няма да ти позволя, независимо дали ще станем партньори или не!

— Както кажеш — отвърна делово той. — Просто си помислих...

— Знам какво си си помислил! — прекъсна го Рейчъл. — Но се мамиш. Приятели сме, нищо повече! Недей застрашава отношенията ни с невъзможното си поведение.

Робърт кимна неохотно. Ясно му беше, че причината за промяната в поведението ѝ през последните дни е Филип Бланчард. Когато говореше с него, очите ѝ блестяха, на устните ѝ трептеше странна, загадъчна усмивка. „Нещо става между двамата — мислеше трескаво той — и аз ще разбера какво е то, вярвай ми, хубавице моя! Робърт Уинтър няма да се остави да го правят на глупак.“

— Хайде да си продължим кроса — предложи тя.

— Толкова ли бързаш да се прибереш?

В отговор Рейчъл само се засмя.

— Който стигне пръв до изхода, черпи бутилка шампанско! — извика весело и хукна да бяга.

Робърт веднага я последва, загледан в лекия ѝ грациозен бяг по асфалтираната алея. Изглеждаше, че младата жена почти не докосва земята под себе си.

Обля го гореща вълна, която в никакъв случай не се дължеше на напрежението от тичането. „Трябва да имам тази жена и ще я получа!“ — закле се той. Най-важното сега беше да я убеди да приеме предложението му. Всичко останало щеше да се нареди от само себе си.

Малко преди края я настигна и изпревари. Спря задъхан до оградата и я изчака да дойде.

— Спаси се от шампанското — протегна ръце към нея и я подхвана. — Аз дори вече измислих къде ще го изпием.

Рейчъл изтощена се облегна на него.

— Пфу — изпъшка и си пое дълбоко дъх. — Не е честно, ти си по-добре трениран.

— Никакви извинения! Загубата си е загуба. Сега отиваме да вземем по един душ, а после — в кафе „Ла фортуна“. Какво ще кажеш?

Рейчъл погледна часовника си. Не искаше да кара Филип да я чака дълго, но и не можеше току-така да отреже Робърт.

— Дадено, но за малко. Днес искам да поработя още няколко часа.

Той се усмихна триумфиращо, докато ѝ помагаше да се качи в колата му. „Рибката се хвана на въдицата!“ Не се и съмняваше, че ако пипа предпазливо, за да не я уплаши, тя ще приеме предложението му. Усилието си струваше, защото с течение на времето щеше да я убеди, че именно той е мъжът, от когото има нужда. А онзи хубавец Филип само си хабеше патроните...

VI

— И защо смятате, че тази Банкрофт няма да вземе участие в конкурса? — Джонатан Клъски се облегна на стола и въпросително го погледна.

Филип отпи глътка от чашата си. Леденото шампанско погъделичка приятно езика и се хлъзна надолу по гърлото му.

— Аз, естествено, не мога да бъда стопроцентово сигурен — започна той предпазливо, — но подозирам, че ще се откаже заради своя приятел Робърт Уинтър.

— Хмм... — Банкерът се наведе над скиците върху масата. — Би било твърде жалко, ако стане така. Това тук много ми допада. Но какво мога да направя аз в случая?

— Искам просто тя да получи своя шанс, нищо повече. Знам какво ще ми кажете! — вдигна предупредително длани Филип. — Искам само да се ползва със същите права, както и останалите участници в конкурса! Нуждая се единствено от вашата подкрепа в случай, че ми се наложи да прибегна до необичайни методи, за да я принудя да участва.

Клъски развеселено повдигна рунтавите си гъсти вежди.

— И как смятате да постъпите — да довлечете младата дама за косите пред журито ли? Или ще я оковете във вериги?

Той гръмко се разсмя.

— Щом ще има представен неин проект на конкурса, за мен е все едно как е стигнал дотам — добави по-спокойно и погледна часовника си. — Извинете ме, Филип, но дъщеря ми става твърде неприятна, когато някой я кара да чака. Имаме среща в едно кафене след малко. — Изпи чашата си и се изправи, пухтейки тежко. — Човек не вижда детето си повече от три години, и накрая трябва да се срещне с него в някакво си кафене! Каква ирония. На всичко отгоре довечера отлитам за Мексико. Имам покана за изложбата на Пабло Ариба. Кадърен момък, няма спор.

Филип прикри усмивката си. При цялата си деловитост и улегналост маститият banker проявяваше тънко чувство за модерното изкуство. Но станеше ли дума за морал, мащабите му бяха безвъзвратно остарели. Той дори се учудваше, че Джонатан е приел да се види с дъщеря си, и беше сигурен, че мястото на срещата не е неин избор. „Ако ли пък знае какво става между мен и Рейчъл, в никакъв случай нямаше да получа съгласието му за малкия си експеримент“ — разсъди леко разтревожен. Трябваше да се погрижи да не го узнае! Поне докато мине конкурса.

Последва Клъски във фойето на луксозния апартамент на Сатън плейс — един от най-престижните квартали на Манхатън, разположен върху Рузвелт айлънд, с прекрасен изглед към Ийст ривър — където живееше bankerът. Внезапно той се обърна към него и запита:

— Имате ли някакъв ангажимент сега, Филип?

Филип се намери да отговори утвърдително, но прецени, че разполага с известно време, а и нямаше как да обясни нетърпението си час по-скоро да види Рейчъл.

— Не веднага — отвърна предпазливо. — Имам уговорена среща за по-късно, но в момента съм свободен...

— Чудесно! — зарадва се приятелят му. — Ще бъдете ли така любезен да ме придружите? Мъж като мен не би бил на мястото си в подобен... вертеп. — Той изговори думата така, сякаш изричаше „банкрут“. — А вие сигурно ще се оправите там. Тъкмо ще имате възможност да се запознаете с дъщеря ми.

— Тази, която е заминала с танцъора ли? — намръщи се леко Филип.

— Точно тя. — Клъски въздъхна. — Ако искате да ви дам един съвет, момчето ми, послушайте ме: не правете пет дъщери, ако не сте петкратен милионер!

— Защо не? Ако всичките ви дъщери притежават предприемчивия дух на баща си...

— Притежават го, можете да бъдете сигурен в това — прекъсна го с кисела гримаса bankerът. — Само че и това е само за моя сметка. Радвам се, че поне са наследили красотата на майка си. Но в това ще можете да се убедите сам — добави той, докато се качваха в асансьора.

През последните пет минути Рейчъл поглеждаше часовника си вече за десети път.

— Това наистина е последната чаша, Робърт — заяви решително и вдигна предупредително показалец, за да спре възражението му. — Вече ти казах, че искам да поработя, така че не ме уговаряй повече.

Робърт трябваше да се примири с неизбежното.

— Наистина зъл дух се е вселил в теб — измърмори угнетено той. — Като че ли тази тъпа картина ще ти избяга. Нали още миналата седмица ми каза, че е почти готова?

— Това беше през миналата седмица, скъпи. Оттогава се случиха много неща.

„Най-вече това, че съм влюбена до уши“ — добави мислено.

Струваше й се, че седят тук от цяла вечност. Нямаше търпение да се хвърли в прегръдките на Филип.

— Помисли ли върху моето предложение? — прекъсна мислите й гласът на Робърт.

— Не, не съм. Не мога толкова бързо да взема решение. Нека първо се подготвя за конкурса, после ще видим, окей!

Лицето му помръкна, но Рейчъл не обърна внимание на това обстоятелство, тъй като погледът и се прикова в двамата мъже, влезли току-що в кафенето.

— Това се казва изненада! — изтръгна се от Робърт.

Тя му изсъска да мълчи:

— По-тихо! Искаш всички да гледат към нас ли?

— Това не е ли твоят очарователен работодател, геният на финансите Джонатан Клъски? — подигравателно проточи той.

Погледът му се върна от новодошлите към лицето на Рейчъл, но за негова изненада тя вече не беше там! Столът й беше празен.

Робърт объркано се взираше към мястото, където само допреди секунда бе седяла. После се размърда и понечи да стане и да я потърси, когато дочу шепота й:

— Какво правят сега?

Гласът идваше някъде отдолу и той се наведе, но веднага извика от болка, защото Рейчъл силно го оципа по крака.

— Стой на мястото си, идиот такъв! Кажи ми къде отиват двамата, но така, че да не бие на очи!

— Можеш ли да ми обясниш какво правиш под масата, Рейчъл?

Тя въздъхна едва чуто. Сама не знаеше какво я накара да се скрие под дългата покривка. От една страна, не искаше Филип да я вижда заедно с Робърт, а от друга — не знаеше как така внезапно той се бе появил тук заедно с Джонатан Клъски. В никакъв случай не можеше да си позволи банкерът да научи за познанството ѝ с Филип и с това да подозре някаква нейна игра по отношение на конкурса.

— После, Робърт. Сега ми кажи какво правят!

Той вдигна поглед към двамата мъже отсреща. Те тъкмо сядяха на една маса, където ги очакваше ослепително красива червенокоса жена. Вероятно се познаваха, защото красавицата се хвърли на врата на Клъски, като в същото време отправяше любопитни погледи през рамото му към Филип Бланчард. Той ѝ каза нещо и тя избухна в доволен смях. Едва тогава Робърт се сети, че я познава — беше една от дъщерите на Джонатан Клъски и известно време бе вземала уроци по рисуване при него.

Разказа тихичко всичко това на Рейчъл, която като че ли внезапно си глътна езика.

— Хей, какво става? — попита той. — Там ли си още, или си открила някое по-сигурно скривалище?

— Тук съм, продължавай да следиш какво се случва — долетя приглушеният отговор.

— Келнерът носи нашето шампанско — сухо отбеляза Робърт.

— Това не ме интересува... аууу! — възкликна задавено Рейчъл и той бързо отдръпна крака си, с който, без да ще я беше настъпил.

— Заповядайте, сър. Два пъти шампанско. — Келнерът хвърли поглед към празния стол срещу него и повдигна въпросително вежди.

— Не се безпокойте, дамата просто се потопа за малко... о-ох!

Човекът го изглежда така, като че ли беше избягал от лудницата, но все пак кимна любезно.

— Разбирам, сър. Преди и вие да се потопите, ще ме извикате за сметката, нали?

За щастие в този момент засвири пианистът, така че не можа да се чуе тъничкият кикот на Рейчъл под масата.

— Да не си си загубила ума?! — изсъска Робърт и заразтрива глезена си, по който тя зверски го бе оципала. — Изправяй се най-сетне, хората вече гледат насам!

— Какво правят тримата сега?

Той отново погледна натам и с готовност започна да обяснява:

— Забавляват се великолепно. Дъщеричката галювно е сложила ръката си на рамото на твоя Филип и това видимо му доставя огромно удоволствие.

— Какво?!

Робърт подскочи, тъй като гласът ѝ прозвуча гръмко точно в ухото му. Жената от съседната маса, която тъкмо се канеше да лапне парче сладкиш, застина с отворена уста и загледа Рейчъл като дух, появил се от нищото.

Той имаше право, Филип наистина се усмихваше чаровно на червенокосата, която буквално го изпиваше с поглед. Почувства в стомаха си огромна ледена буца. Забеляза, че Робърт я гледа изпитателно. „Трябва да внимавам — каза си тя, — иначе ще разбере всичко.“

— Хайде да си тръгваме — помоли го с нисък глас.

— Веднага ли? Току-що донесоха шампанското!

Рейчъл мълчаливо взе чашата си и я изпразни на един дъх, после стана. Той я гледаше смаяно. Не му оставаше нищо друго, освен да помахна на келнера и да я последва към изхода, след като плати и остави щедър бакшиш.

— Рейчъл!

Двамата се обърнаха. Пред тях стоеше Филип и мило се усмихваше.

— Каква приятна изненада! Много бих искал да те представя на един човек — продължи той, като удостои Робърт само с един хладен поглед, който трябваше да му покаже, че поканата не включва неговата персона.

— Ако имаш предвид Джонатан Клъски или твоята приятелка — много благодаря — отвърна враждебно тя.

Думите бяха изречени достатъчно високо, за да станат веднага обект на внимание от страна на всички присъстващи в кафенето. Робърт затаи дъх в очакване.

— Моята какво? — смая се искрено Филип. После внезапно разбра и се усмихна широко. — Ах, ти говориш за мисис Америго! Сигурен съм, че дъщерята на Джонатан ще се радва да се запознае с теб и с твоя годеник — контрира я хитричко той. Явно много го

забавляваше неприкритата ѝ ревност. — Тя много се интересува от картините ти.

Рейчъл се изчерви. Как можа да се покаже такава пълна глупачка!

— Съжалявам, но... не разполагам с никакво време... След малко имам много важна среща и в никакъв случай не мога да закъснявам...

— Разбирам — присви присмехулно очи той. — Е, желая ти приятно прекарване тогава.

Задържа кавалерски вратата, докато двамата излязат, и изчака да види как се качват в колата на Робърт.

— Младата дама изглежда доста странна, не намирате ли, Филип? — отбеляза Клъски, когато се върна на масата.

— Станна е меко казано — съгласи се Филип.

Банкерът го погледна внимателно. Той, разбира се, веднага бе забелязал, че дъщеря му е запленена от привлекателния млад мъж и го поглъща с жадни очи.

„Бланчард би бил най-подходящият мъж за нея“ — помисли си вrellият и кипял в живота финансист и реши да подреди нещата така, че двамата да се опознаят по-отблизо.

— Дъщеря ми дава парти вдругиден — каза той внезапно. — Ще се радвам, ако присъствате и вие.

Филип бе толкова изненадан от поканата, колкото и Сю, но тя успя великолепно да се овладее. Дари го с ослепителна усмивка и положи тясната си, деликатно оформена длан върху рамото му.

— О, да, разбира се! Много ще се радвам, мистър Бланчард. Елате непременно!

— Благодаря, с удоволствие — отвърна с половин уста той. Беше готов да се закълне, че допреди секунда Сю и понятие си нямаше, че ще дава вдругиден парти.

Джонатан забарабани с пръсти по масата и се обърна към дъщеря си:

— Ти, естествено, ще поканиш също мис Банкрофт и приятеля ѝ, мистър...

— ... Уинтър — притече му се на помощ Филип.

— Точно така, мистър Уинтър. Нали си спомняш, че по-рано вземаше уроци по рисуване в студиото му? Та да ги поканиш и

двамата, и още неколцина художници, за да не скучаят.

— Ще имам грижата за това, не се безпокой, татко — увери го Сю и хвърли към Филип пламенен поглед, който казваше, че тя е жена, която умее да спазва обещанията си.

Рейчъл стоеше пред огледалото в банята, когато чу входната врата да се отваря, а след това и гласа на Филип, който я викаше. Хвърли одобрителен поглед на отражението си, преди да излезе. Носеше тънка блуза от черна коприна и къса, широко разкроена черна пола, която съблазнително разголваше дългите ѝ стройни крака.

Филип я посрещна с поглед, преливащ от възхищение, и я взе в обятията си.

— Какво ти имаше днес следобед в кафенето? — попита, като повдигна брадичката ѝ и се взря в тъмните ѝ очи.

— Не знам за какво говориш — отвърна тя, защото ѝ беше неприятен споменът за случилото се.

— Да ти помогна тогава — стори ми се, че ревнуваш. Лъжа ли се?

Устните му бяха толкова близо до нейните, че неволно затаи дъх.

— Защо би трябвало да ревнувам? — прошепна и притвори очи, усещайки как топлината на тялото му прелива в нея.

— Точно това възнамерявах да те попитам.

— Така ли? — промълви тя и нямаше нужда да продължава, защото той вече я целуваше.

Рейчъл въздъхна щастливо и обгърна шията му. Всичко изглеждаше толкова просто, когато бе до него! Когато Филип я докосваше, тялото ѝ вземаше връх над разума и тя разбираше какво върши, едва след като се отдалечеше той така, че да не го вижда. Чувството беше прекрасно, но не би могла да понесе мисълта, че и друга може да се наслаждава на близостта му.

— Така не може да продължава! — откъсна се със сетни усилия от прегръдката му.

— Вярно — измърмори той. — Хайде да си лягаме.

Тя се извърна и се отпусна в едно кресло.

— Ти не ме възприемаш сериозно — каза с упрек и посегна към малката лакирана кутийка върху ниската стъклена масичка. Извади

цигара и я запали. — Малко съм объркана. Робърт ми направи фантастично предложение.

Филип седна срещу нея и очаквателно я загледа. Нищо не каза и макар че вътрешно кипеше, се владееше до съвършенство. Не можа да не си каже все пак, че тя изглежда невероятно съблазнително.

— Предложи ми да му стана партньор в студиото — продължи Рейчъл след кратка пауза. — Така ще мога да върша онова, което ми харесва, без да съм принудена да рисувам по поръчка, за да преживявам.

В гласа ѝ се долавяше леко съмнение, но той не искаше да прибързва с възраженията. Вече знаеше, че тя не би се оставила да ѝ внушават кое е правилно и кое — не.

— Не звучи зле — започна предпазливо, — но това ли е, което искаш наистина?

Рейчъл мълчеше, затова продължи:

— Видях последните ти картини, те наистина са много добри. Сигурен съм, че когато се кандидатираш за конкурса...

— Няма да се кандидатирам — прекъсна го бързо тя. — Робърт иска да излезем с общ проект от името на студиото.

— Значи така — установи хладно Филип. — Очевидно този Робърт много добре знае какво върши.

Рейчъл скочи възмутена.

— Какво означава това?!

Той стана и се приближи към нея, но тя отстъпи назад.

— Робърт е мой добър приятел от години и го познавам добре, за разлика от... — Млъкна смутено. „За разлика от теб“, щеше да каже.

Филип обаче разбра и я загледа разочаровано.

— Мислех, че ми имаш доверие.

Тя задиша тежко. Цялото ѝ тяло копнееше за неговите ласки и с мъка се удържаше да не се хвърли в обятията му, където да забрави всички съмнения и неприятности.

— Така е наистина — каза тихо. — Но трябва да ме разбереш. Робърт...

— Робърт! Робърт! Само за него слушам! — избухна той. — Защо не се решиш да направиш нещо сама? — Ръката му се насочи към ателието. — Видях скиците ти за конкурса и съм повече от

сигурен, че шансът ти да го спечелиш, е много голям! И другото, в което съм сигурен, е, че точно затова Робърт не иска да участваш!

— Той никога не би постъпил така! — извика шокирана Рейчъл.
— Винаги ми е помагал, още когато бях в Академията...

— Но вече не си в Академията и си му конкурент, който го превъзхожда! А няма как да осъзнаеш това, ако не се състезаваш с него! Затова твърдя, че конкурсът ти дава отлична възможност да разбереш стойността на работата си — загледа я пронизващо Филип.

Тя смутено мълчеше. Знаеше, че има право, но вече не ставаше въпрос дали да участва в конкурса, а да отсъди в полза на единия от двамата мъже.

Той сякаш усети хода на мислите ѝ и реши да не настоява повече.

— Нека да спрем дотук — предложи тихичко и тръгна към нея. Прегърна я, помилва я по косата и притисна устни към нейните. — Ако не се лъжа, беше ми обещала да приготвиш страхотна вечеря, или греша?

— О, не!

Рейчъл се изтръгна от обятията му и хукна към кухнята. Грабна една кърпа и отвори фурната на газовата печка. Оттам със свистене излезе облак пушек и помещението се изпълни с миризма на изгоряло.

— Ама че гадост! — изруга тя и внимателно изтегли тавата.

Всеки момент щеше да избухне в сълзи. В порцелановия съд се виждаха само сгърчените и овъглени останки на приготвеното с толкова старание зеленчуково суфле. Тя го вдигна и го занесе на умивалника. Сгорещеният порцелан изсъска под обливащите го водни струи.

Филип беше пристъпил зад нея и нежно я обгърна с две ръце през талията.

— И сега какво? — погали дъхът му шията ѝ.

— Не знам... — безпомощно отвърна Рейчъл, дишайки учестено.

— Предлагам да минем направо към десерта. — Погледът му ѝ обещаваще стопроцентово обезщетение за пропадналата вечеря.

Коленете ѝ омекнаха, тя се облегна на гърдите му и като изви глава, със затворени очи му поднесе леко разтворените си устни, Филип незабавно реагира на поканата и двамата се сляха в страстна, изпепеляваща сетивата им целувка.

VII

Фоайето на хотел „Шератон“ в Мексико сити бе доста оживено и Елза отчаяно затърси с поглед мъжа, който ѝ бе определил среща тук. Измъкна още веднъж малкото си огледалце и бързо се огледа. В тази жега никакъв грим не можеше да издържи повече от половин час и това я потискаше. Прехвърли мислено някои от въпросите, които смяташе да зададе на Джонатан Клъски.

„Не е ли комично, че една нюйоркска журналистка може да интервюира един нюйоркски банкер само в Мексико?“ — помисли си развеселено. Но беше изключително доволна, че успя да уреди тази среща. Клъски се обвиваше в загадъчност повече и от легендарния милиардер Хауърд Хюз. „Интересно, дали и той има някакъв тик?“ — запита се тя.

— Мис Лънд?

Елза рязко се извърна.

Мъжът, който стоеше пред нея, изобщо не отговаряше на представата ѝ за недостъпния милионер, страстен почитател на съвременната живопис. Джонатан Клъски беше едър, но строен и със стегнато тяло. Макар и сивокос, не му личаха шестдесетте години.

— Мистър Клъски? Много се радвам, че се съгласихте да дадете интервю за списание „Арт“.

Подаде му ръка, която той неочаквано галантно целуна.

— Елате да отидем в бара, нека изпием по нещо освежаващо — предложи с енергичен младежки глас банкерът.

В малкото помещение работеше климатична инсталация и температурата беше по-поносима. Седнаха на една свободна маса и докато Клъски поръчваше шампанско, Елза измъкна диктофона и бележника си.

— Нали пиете шампанско?

— От това живея — през смях отвърна тя.

Той въздъхна, после сърдечно се засмя.

— Моята дъщеря непрекъснато повтаря същото. Но ако съдя по сметките, които ми изпращат всеки месец, вероятно се и къпе с него.

Елза включи диктофона и отвори бележника.

— Откога се интересувате от живопис, мистър Клъски? — започна делово, но Джонатан не отговори, а взе бележника ѝ и прокара поглед по изписаните редове. После го върна на мястото му и развеселен се облегна назад.

— Предлагам ви следното, мис Лънд: ще отговоря писмено на тези въпроси, което, надявам се, ще удовлетвори изискванията на вашето списание. Но ако искаме да прекараме по-полезно и приятно времето си, имам нещо по-добро наум. — Спря за миг и погледна часовника си.

Тя го изглежда смаяно. Да не би да искаше да я покани в стаята си?!

— След половин час се открива изложбата на неизвестен млад мексикански художник. Разбира се, не е събитие от мащаба на изложбата на Пабло Ариба, заради която съм тук, но любопитството ми се разбуди. Какво ще кажете да отидем заедно?

Елза веднага се съгласи.

— Само един въпрос преди това, мистър Клъски — кой ви посъветва да видите тази изложба?

— Един мой добър познат, изкуствовед и търговец на картини от Бостън. Казва се Филип Бланчард. Радвам се, че успях да го привлека в журито на конкурса си.

— Филип? — зяпна изумено тя.

Банкерът я изглежда навъсено.

— Не знаех, че се познавате толкова добре.

— Аз... — заекна Елза — запознах се с него преди няколко седмици в галерията му...

Мислите ѝ трескаво запрескачаха една през друга. И това ако не беше знак от съдбата! Рейчъл ѝ бе забранила да споменава дори за конкурса, а ето че сега живееше в един апартамент с член на журито — при това сама! Интересно, дали вече го знаеше? Непременно трябваше да ѝ се обади и да разбере. Но това можеше да почака до вечерта, понеже Клъски вече стоеше на вратата. А в никакъв случай не правеше впечатление на човек, когото можеш да накараш дълго да чака!

— Филип! Радвам се да ви видя! Влизайте. — Сюзън Клъски го целуна по бузата и задържа ръката му в своята.

— Мога ли да ви представя мис Банкрофт — Филип леко се извъртя и умело се освободи от нея.

Домакинята хвърли къс пренебрежителен поглед към Рейчъл.

— Вие сте приятелката на Робърт Уинтър, нали? Баща ми харесва работите ви. За съжаление той не е тук и не мога да ви представя. Но къде е мистър Уинтър?

Рейчъл прехапа език, за да не ѝ отговори както подобава. Беше доволна, че Джонатан Клъски отсъства, защото нямаше ни най-малко желание да му бъде представена. Никак не ѝ се понрави интимният жест на Сю към Филип. Хвърли кратък поглед към него и установи, че той едва забележимо се усмихва. Явно се забавляваше от раздражението ѝ.

— Нямам представа, нито пък знам кога ще дойде — отвърна троснато и пристъпи напред, така че се озова между двамата. — Той ми е само приятел, нищо повече.

После, сякаш по невнимание, стъпи с острото си високо токче върху обувката на Филип и злобничко се завъртя. Усмихна се със задоволство, когато чу болезнения му стон, и последва Сю към вътрешността на жилището. Той тръгна след тях.

В хола имаше вече доста хора, Рейчъл разпозна повечето от тях — нейни бивши състуденти, художници и галеристи — и скоро я разделиха от Филип. Внезапно почувства една тежка длан върху рамото си. Бързо се обърна и се озова лице в лице с Робърт.

— Интересни личности са се събрали тук, нали? Изглеждаш фантастично — огледа я с възхищение той.

Беше облечена в прилепнала вечерна рокля без гръб от бляскава сребриста материя, откриваща безукорните ѝ рамене, а дългите странични цепки излагаха почти изцяло бедрата ѝ на показ. Деколтетото също беше твърде смело, но при изящната си фигура спокойно можеше да си го позволи. Той преглътна.

— С кого дойде?

— С Филип — честно си призна Рейчъл.

От неделя насам не бяха се виждали с Робърт, той дори не я безпокоеше с непрекъснати телефонни обаждания както обикновено. В

продължение на два дни никой не смущаваше щастието им с Филип. Разхождаха се из Ню Йорк и Рейчъл откри, че той познава града дори много по-добре от нея.

— Твоят Филип в момента е като петел сред кокошки — отбеляза Робърт и посочи с глава към една групичка млади жени, в центъра, на които се намираше очарователният ѝ съквартирант.

— Той не е моят Филип — отвърна му натъртено и му подаде празната си чаша. — Ще ми донесеш ли още малко шампанско?

— Разбира се, но да не избягаш някъде? — И без да изчака отговора ѝ, се отдалечи по посока на бара.

Рейчъл се облегна на една колона и раздразнено се огледа наоколо. Да избяга — ето една наистина добра идея. Така поне нямаше да гледа как всички присъстващи жени се надпреварват да флиртуват с Филип, като че ли той беше единственият красив мъж на партито!

Обходи с поглед помещението и трябваше да признае, че той наистина е най-атрактивният от всички. „Моят Филип“ — помисли си със замечтана усмивка. Колко по-различно звучеше това от устата на Робърт!

— Ето, шампанското ти.

Рейчъл се сепна и пое чашата. Тъкмо се канеше да отпие, когато забеляза, че Филип е изчезнал. Трескаво затърси с очи Сю Клъски, но тя също не се виждаше никъде наоколо.

Изпи на един дъх шампанското и подаде с отсъстващо изражение чашата си на Робърт.

— Това се казва скорост! — констатира изненадано той. — Да не би да се страхуваш, че шампанското на Клъски ще свърши преждевременно?

Тя не му обърна внимание и премина в съседната стая. Там също нямаше и следа от двамата. Бавно, но сигурно я обхващаше паника. „Сигурно обяснението е напълно безобидно — внушаваше си упорито. — Но, по дяволите, трябва да го знам!“

— Защо търчиш нагоре-надолу като...

— Ако искаш да ми бъдеш полезен, Робърт, не задавай тъпи въпроси, а ми донеси нещо за пиене — прекъсна го властно и продължи обиколката из помещенията. Всички те бяха пълни с хора, но онези, които търсеше, все ги нямаше и нямаше.

Отпусна се изтощена на едно кресло, където дочака приближаването на Робърт, понесъл две пълни чаши в ръка.

— Обиколих половината дворец заради теб — измърмори недоволно той. — Да не мислиш, че е много лесно с препълнени чаши? И все пак не разлях нито капка.

— Браво — разсеяно отвърна Рейчъл, изпи на две глътки шампанското и отново се изправи.

— Кого търсиш всъщност? — загледа я подозрително Робърт.

— Искam да поговоря със Сю Клъски — бързо отвърна тя.

Не беше лъжа. С удоволствие би разменила две-три думи насаме с дамата!

Шампанското вече започваше да ѝ действа. Стана ѝ горещо и се почувства някак глупаво. Е, добре, щом Филип искаше да флиртува, тя също можеше да си го позволи!

Обърна се към Робърт.

— Искаш ли да танцуваме?

Той остави чашата си и замислено я изгледа.

— Ти си влюбена във Филип Бланчард, нали?

— Глупости! — откликна изчервена тя. — Как ти хрумна?

Но треперещият ѝ глас ясно я издаваше.

— Съжалявам, Робърт. Имам нужда от чист въздух.

Обърна се и просто го остави да стои там. На една от стаите бе открила балкон и сега се отправи натам. Хладният въздух я обгърна и тя го пое с дълбоко чувство на задоволство. С въздишка затвори очи.

Мигом пред тях изплува лицето на Филип, толкова ясно различимо, че краката ѝ се подкосиха. Никога досега не ѝ се беше случвало подобно нещо заради някой мъж!

Но Филип Бланчард не беше обикновен мъж.

Облегна се на приятно студения парапет и се загледа към тъмната повърхност на Ийст ривър, в която се отразяваха светлините на Манхатън.

— Рейчъл, къде изчезна? Търсих те навсякъде!

Тя се сепна при звука на любимия глас и светкавично се извърна. Филип стоеше пред нея и загрижено я гледаше.

— Къде остави пленителната си приятелка? — попита го враждебно.

Той повдигна вежди неразбиращо.

— Кого имаш предвид?

— Сю Клъски, разбира се. Цяло чудо е, че изобщо те е пуснала за малко да се отдалечиш от нея.

Филип заплашително пристъпи напред и тя стреснато се отдръпна, но парапетът сложи край на паническото ѝ отстъпление.

— Какво... какво си намислил?

— Имам чувството, че трябва тук, пред всичките тези хора, да ти докажа колко много те обичам — дрезгаво изрече той.

Стисна я здраво в прегръдката си и я притегли към себе си. Устните му спряха на милиметър пред нейните и Рейчъл несъзнателно затаи дъх. Очите му горяха, запалени сякаш от невидим огън дълбоко в него.

В следващия миг светът наоколо изгуби очертанията си. Целувката му беше властна, покоряваща и страстна и предизвика в нея истински фойерверк от емоции. Тя се притисна по-силно към гърдите му и жадно разтвори уста. Езикът му навлезе между зъбите ѝ, заигра възбуждащо с нейния и Рейчъл изпита чувството, че се целуват така за пръв път. Измина цяла вечност, преди да се разделят един от друг.

— Сега вярваш ли ми? — тихо попита Филип.

Тя бавно кимна и прошепна едва доловимо:

— Обичам те, Филип Бланчард!

— Вече знам — отвърна ниско той. — Но има един малък проблем...

Рейчъл пребледня.

— Да не би да си...?!

Не, не можеше да бъде истина! Не можеше да бъде женен!

Отгатнал причината за ужасеното ѝ изражение, Филип се засмя.

— Не, не съм женен, ако това си мислиш. Имах предвид Робърт...

— Как да ти кажа... Той все пак ми е приятел...

— Въпреки това не възнамерявам да го взема с нас в Масачузетс!
— отсече решително той.

— Как така „с нас“? — обърка се Рейчъл. — Та аз живея тук, в Ню Йорк, тук е домът ми, ателието ми...

— Нали не искаш да претоварим телефонните линии и летищните служби между Бостън и Ню Йорк, съкровище?

— Та ние се познаваме едва от три дни, Филип! — Залитането ѝ сега определено не се дължеше на шампанското. — Трябва ми време, за да си изясня всичко...

— В края на седмицата отлитам за Бостън. Ще чакам дотогава. Ако не си решила, ще се наложи да те отвлека.

Протестът ѝ беше заглушен с жарка целувка. Никой от двамата не забеляза фигурата, скрита зад завесата, която ги наблюдаваше от известно време. Предчувстваше го! От самото начало! Но нямаше да го допусне.

Робърт безмълвно се оттегли и без да обръща внимание на учудените физиономии около себе си, се втурна към изхода.

Филип подкрепяше Рейчъл през всекидневната по посока на нейната спалня. Вътре я сложи на леглото и усмихнато я загледа как се отпуска с лека въздишка на облекчение върху възглавницата.

— Шампанското е опасно питие — отбеляза развеселен. — Действието му се забелязва едва когато вече е твърде късно.

— Значи то много прилича на теб — върна си тя. Затвори очи, наслаждавайки се на възбуждащата му усмивка.

Филип внимателно събу обувките ѝ, после плъзна ръка към ципа на роклята на гърба ѝ. Рейчъл затаи дъх. Там, където се допираха пръстите му, оставаха огнени следи. В сладостно опиянение дочака смъкването на ефирната материя, след това и на прозрачните бледорозови бикини.

После в продължение на един дълъг миг не се случи нищо и тя отвори очи. Филип стоеше все още по слип и чорапи, но скоро и те паднаха на килима и той се плъзна до нея в леглото.

— Какво си намислил? — попита го любопитно.

— Просто те съблякох, нищо повече — отвърна той с безразличен тон и не помръдна повече.

Рейчъл прокара нежно връхчетата на пръстите си по корема му, но не последва никаква реакция от негова страна. Тогава внезапно тя скочи като изхвърлена от пружина, възседна го и го прикова с две ръце върху чаршафа. Зърна за част от секундата изумлението в погледа му, ала нямаше намерение да се остави да бъде забавена с нищо странично. Насочи треперещата си ръка към мястото, където се

сливаха бедрата му, и очарована установи, че сдържаността му си е чиста преструвка.

Беше напълно готов за нея. Тя се привдигна малко, намести се припряно върху пулсиращото парче плът и с дълбок гърлен стон се отпусна надолу. Този път не искаше дълга прелюдия. С диви, невъздържани тласъци му наложи своя трескав ритъм и Филип остана зашеметен от изблика на една толкова вулканична страст. Рейчъл викаше, крещеше, стенеше, забиваше нокти в раменете му и се извиваше в безумно кресчендо, докато най-сетне експлозията на висшата наслада не я остави бездиханна.

Но не спря дотук. Искаше и той да достигне своя връх на неземно щастие, затова продължи с удвоена енергия да се движи, Филип обаче не можеше да дочака освобождението в тази поза, отхвърли я настрани и я притисна под тежестта на тялото си.

Рейчъл се вкопчи в него, обезумяла от блаженство. Сключи крака около ханша му, за да го допусне по-дълбоко в себе си. Струваше ѝ се, че потъва бавно в някакво море от разтопена лава.

След разтърсващата кулминация, която тя преживя още веднъж заедно с него, останаха да лежат изтощени и доволни, вкопчени един в друг. Рейчъл сънено се питаше дали решението, което бе взела преди около час, беше най-правилното. „Ако наистина ме обича, ще ме разбере“ — беше последната ѝ мисъл, преди да се унесе в дрямка.

VIII

— Чаят е готов. — Фейт дел Анжело внимателно балансираше с голямата табла, отрупана с цял набор принадлежности, по коридора от кухнята към хола.

— Изобщо не сте се променила, Фейт — усмихна ѝ се Рейчъл. — Изглеждате все така свежа. Как го постигате?

— Работя много и стоя далеч от Ню Йорк — отвърна бившата ѝ учителка. — Но не ми приказвай, че не съм се променила, ако не искаш да ти се разсърдя.

Рейчъл се огледа в просторната старинна къща. Навсякъде беше пълно с книги и списания. В ъглите стояха огромни саксии с екзотични растения, а през прозорците, които заемаха цялото пространство между пода и тавана, весело нахлуваше слънчевата светлина. Почувства се като у дома си. В края на краищата две години бе живяла тук.

— Изненада ме твоето посещение — каза Фейт, докато наливаше двете чаши. — Приятно, разбира се! Но съм сигурна, че зад всичко това се крие мъж. Робърт ли е, или някой друг?

— По малко от двете — призна малко смутено Рейчъл.

— Вече се страхувах, че никога няма да се отървеш от този Робърт Уинтър — засмя се възрастната жена.

— Той ми направи много интересно предложение — възрази ѝ колебливо. — Съгласен е да му стана съдружник в студиото. Ще мога да се почувствам финансово независима, за да рисувам на спокойствие това, което ми харесва.

Фейт поклати глава.

— Това не е единственият вариант да го постигнеш, момичето ми. Колко пъти досега предлагаш да ти организирам самостоятелни изложби и ти ми отказваше? Знаеш ли, че хората се интересуват от твоите картини? Преди няколко месеца продадох една от тях на Джонатан Клъски. Ако вземеш участие в неговия конкурс, имаш големи изгледи за успех!

— Точно това казва и Филип — промълви Рейчъл по-скоро на себе си и едва сега се сети за казаното от Сю, а именно — че баща ѝ харесвал картините ѝ.

— Значи тайнственият непознат се казва Филип — установи със задоволство бившата ѝ учителка. — Той ли е истинската причина да се скриеш тук?

— Да се скрия ли? — изчерви се девойката. — Та аз дойдох само да ви видя, Фейт!

— Може да съм стара, но очите ми все още са в ред, а те забелязаха издутия сак на задната седалка в колата ти. Иди го донеси, докато приготвя нещо за хапване. Стаите ти са свободни и можеш да останеш толкова, колкото пожелаеш. — Тя отпи от чашата си и продължи: — Учудвам се, че този Филип те е пуснал току-така в такъв решителен момент.

— Той изобщо не знае, че съм заминала — тихо каза Рейчъл. — Тази сутрин още спеше, когато излязох.

— Охо! — подсвирна Фейт. — И живеете заедно при това! Не му ли остави бележка къде да те търси?

— Писах му само, че са ми нужни няколко дни спокойствие. Ако знае къде съм, веднага ще довтаса. Но аз наистина имам нужда да се отдалеча от него, за да реша... Вероятно до края на седмицата, защото в понеделник той трябва да се върне в галерията си в Бостън...

— Има галерия в Бостън? — изненадано вдигна глава приятелката ѝ. — Да не би случайно фамилията на твоя Филип да е Бланчард?

Рейчъл подскочи от изумление.

— Познавате ли го?!

Фейт кимна, но в този момент иззвъня телефонът и тя побърза да вдигне слушалката.

— За теб е — махна ѝ с ръка. — Елза.

— Какво правиш в Ню Джърси? — започна възбудено редакторката. — Скъсах се да звъня у нас снощи! Имам потресаваща новина! Знаеш ли защо Филип Бланчард е в Ню Йорк?

— Мисля, че търси нови имена за галерията си — предпазливо отвърна Рейчъл и едва сега си даде сметка колко малко знае за него.

— Нищо подобно! — изкрещя тържествуващо Елза. — Хвани се здраво за нещо, за да не паднеш: той е член на журито в конкурса на

Клъски!

Значи затова е бил този негов интерес към скиците ѝ! Беше направо като поразена от гръм.

— Рейчъл! Рейчъл, там ли си още?

— Да, тук съм. Тъкмо си мисля какво да правя с него, като ми падне в ръчичките!

— Аз ще ти кажа какво, съкровище — заговори с многозначителен тон приятелката ѝ. — Шансът ти е един път. Само трябва да успееш да го вкараш в леглото си... На всичко отгоре е и такъв расов мъж... — въздъхна мечтателно.

— Но... — заекна Рейчъл. — Той не е ли твой... приятел...?

— Е, имах намерение да го направя, но това беше, преди да се запозная с Хосе. — Тя се засмя и каза на някого нещо на испански. — Хосе е много приятен начинаещ мексикански художник, срещнахме се вчера. Аз му позирам, знаеш ли? Много е издръжлив — изкикоти се сподавено. — Като свършим с рисуването, ще се върна. Ще ти звънна от летището, окей?

Рейчъл се засмя, едновременно с ирония и облекчение. Тази Елза! Оставаше си все същата.

Затвори и се загледа намръщено пред себе си.

— Нещо неприятно ли? — попита Фейт угрижено.

— Да, но не за мен! — откликна заплашително. — Филип Бланчард бил член на журито в конкурса на Клъски, а не ми го каза. Само ме подпитва за проекта ми. Но аз ще му дам да разбере какво мисля за подобни игрички на криеница!

Филип пусна още веднъж записа на телефонния секретар, за да чуе краткото съобщение на Елза за Рейчъл. Досещаше се кое ще е толкова важното нещо, което неотложно трябваше да съобщи на приятелката си. Намръщи ядосано чело. Ако Рейчъл научеше от друго, че той е в журито, щеше много да се разсърди, това му беше пределно ясно. Трябваше да действа бързо.

Погледна ксерокопията на скиците, които беше направил тази сутрин, и си помисли, че си струва да понесе гнева ѝ, когато разбере, че ги е депозирал без нейно знание и съгласие на конкурса. Бяха

толкова добри, че щеше да е жалко тя да се откаже от участие. И най-вече заради Робърт Уинтър.

Погледна часовника. След половин час имаше среща с Джонатан Клъски, а не бе успял да разбере къде е отишла Рейчъл. Започваше да се тревожи. Нави скиците на руло и ги пхна в калъф.

В този момент вратата се отвори и той вдигна обнадежден глава. Но не беше Рейчъл, а Робърт, който враждебно го гледаше.

— Ако търсите Рейчъл, нея я няма — побърза да го осведоми учтиво.

— Не търся нея — студено заяви Робърт и тръгна към ателието й. — Искам да си взема някои неща, които бях оставил тук.

На вратата се спря и добави:

— Не искам да ви задържам, виждам, че се каните да излизате. Може да се позабавя.

Филип сви рамене. В края на краищата Рейчъл би трябвало да знае на кого дава ключа от жилището си. Тръгна към изхода и подхвърли през рамо:

— А не знаете ли къде е тя?

Робърт изсумтя презрително.

— Винаги когато има някакви проблеми, тича при старата си учителка. — После изглежда съобрази нещо и добави: — Но нямам представа коя е и къде живее.

Явно лъжеше, но за Филип и тази информация беше изключително ценна. Спомни си какво му беше казал Джонатан Клъски за учителката на Рейчъл, а и самият той бегло я познаваше. Знаеше, че живее в Ню Джърси, и се надяваше да получи адреса й от банкера.

Робърт го изчака да излезе, после го проследи с поглед долу на улицата, докато се увери, че няма да се върне. Тогава влезе в ателието на Рейчъл и затърси трескаво между книгата на писалището й. Най-сетне се изправи със скиците на проекта „Клъски“ в ръка. Ха така, сладката ми, това е то! Нави ги на руло и се нареди да си тръгне, но пред вратата на Елзината стая се спря. Отвори я и надникна вътре. Както и очакваше, леглото не личеше да е било използвано. Продължи по-нататък и влезе в спалнята на Рейчъл. Видът на леглото недвусмислено показваше, че тук са спали двама, а някои признаци

навеждаха на мисълта, че едва ли тъкмо спането е било основното им занимание.

Затръшна вбесено вратата, отиде на бара и си наля двойно уиски. Значи тя наистина има интимни отношения с него, а не само целувки и прегръдки като на партито! Изпи на екс чашата, без да усети вкуса на питието. Ненадейно на устните му разцъфна сардонична усмивка.

Цяло щастие беше, че Елза се показва толкова словоохотлива, когато снощи търсеше по телефона Рейчъл в ателието му! Новината, че Филип Бланчард е в журито на конкурса, го бе сварила неподготвен и не бе могъл да реши с какво можеше да го облагодетелствува. Дошъл беше да разбере дали Рейчъл вече я е научила, и сега мръсното му подсъзнание го накара да приеме, че разбърканото легло е потвърждение в положителен смисъл.

— Ах ти, малка пресметлива гадино! — изсъска през стиснати зъби. — Почакай само, ще ти вгорча удоволствието!

Посегна към телефонния указател и намери номера на една позната журналистка от жълтата преса. Сигурен беше, че тя няма да откаже да се възползва от възможността да раздуха една скандална история. „Сама си го изпроси, Рейчъл! — мислеше със свити устни, докато набираше цифрите. — Аз ти направих добро предложение, а ти искаш да ме изпързеляш!“

— Здравсти, Ив! — извика бодро в слушалката, когато отсреща вдигнаха. — Имам една сензацийка за теб, скъпа. Член на жури и участничка в конкурс, които изясняват критериите за класиране в леглото, какво ще кажеш за това? Знаех си, че ще те заинтересува, съкровище. След половин час съм при теб, окей?

Затвори телефона, стисна под мишница скиците на Рейчъл и напусна жилището.

Филип позвъни на вратата на старинната, украсена с дърворезба къща.

— Вие навярно сте Фейт дел Анжело — каза учтиво на жената, която му отвори, и свели тъмните си очила. — Познавам ви само по име. Аз съм...

— Нека позная — прекъсна го тя. — Вие се казвате Филип Бланчард и не търсите мен, а Рейчъл. Права ли съм?

Когато той кимна, прибави:

— Тя спи отзад в градината. Последвайте ме. — Въведе го в прохладния коридор и се отправиха към задната част на сградата.

— Е, радвам се, че не съм се излъгала — продължи възрастната жена. — Знаех си, че рано или късно Рейчъл ще намери мъж, какъвто заслужава.

— Откъде знаете какъв съм аз? — смутено реагира Филип.

— Мъж, който допуска да му избяга жената, която обича, не струва пукната пара. Вие обичате Рейчъл нали?

— Иначе щях ли да бъда тук?

Тя кимна със задоволство.

— От пръв поглед разбирам кой какъв е. Вие можете да направите щастлива любимата ми ученичка.

С тези думи тя се отдалечи и го остави сам пред прага на една великолепна вътрешна градина. Рейчъл лежеше в средата на моравата върху един старинен шезлонг от ония, които някога са се използвали по палубите на пътническите параходи, и спеше под топлите лъчи на слънцето. Беше облечена в златистожълт бански от две части без излишен разход на материал на носа и бяха кацнали чифт огромни тъмни очила.

Той се приближи тихичко и се наведе над лицето ѝ. Леко докосна с устни нейните и погали косата ѝ. В съня си Рейчъл протегна ръце, обви шията му и промърмори:

— Филип...

После изведнъж отвори очи и смаяно извика:

— Филип?! Какво правиш тук?

Скочи от шезлонга, така че главите им се сблъскаха. Слънчевите ѝ очила се килнаха на една страна, след това паднаха в тревата.

— Как може да ме плашиш така? Ама че работа! — продължи поуспокоена. — Как ме откри?

— Робърт беше така любезен да ме осведоми, че имаш навика да се криеш при бившата си учителка. И макар че не ми каза името и адреса, аз ги научих от Джонатан Клъски.

Името на банкера я накара да се сети какво я бе довело тук. Отпусна ръце и гневно вирна брадичка.

— Защо не ми каза, че си член на журито?

— Нима това би променило нещо? Би ли улеснило нашите отношения? Щеше ли да повлияе на решението ти за конкурса?

— Естествено, че не! — тръсна енергично глава тя, но в следващия миг съзна, че въпросите му имаха различни отговори. — Въпреки това трябваше да ми кажеш! Просто не мога да проумея...

— А аз мога — отбеляза Фейт, която се приближи с кана леден чай и две чаши. — В края на краищата ти си художничка, състезаваща се на равни начала с други художници, и обективността изисква да имаш равни шансове с тях. На негово място аз също бих запазила членството си в журито в тайна, за да не те изкуша да предприемеш нещо непочтено. Не забравяй, че в началото той не е знаел нищо за теб, а после, когато те е опознал, ясно си е дал сметка, че трябва да се страхува точно от обратното — да не се откажеш в името на справедливостта. Кое то би било много жалко, като се има предвид талантът ти.

Филип се зарадва на неочакваната подкрепа. Сам той не би могъл да го каже по-убедително.

— Трябваше да бъда сигурен, че ще се решиш да участваш, затова не ти казах. И сега продължавам да настоявам...

— Какво?! — възкликна Фейт. — Не искаш да участваш ли, скъпа? Но защо?! Та ти рисуваш прекрасно!

— Ами, Робърт ми предложи двамата с него. Това е условието да му стана съдружник... — измънка Рейчъл.

— Робърт, Робърт! — ядоса се възрастната жена. — Все за него слушам! Кога ще се научиш да мислиш за себе си?

Филип слушаше мълчаливо. Добре разбираше, че не бива да й разкрие основанията на Робърт Уинтър за привидно съблазнителното му предложение. Вчера, когато бе представил ксерокопията от скиците на Рейчъл пред комисията, бе научил от Сю Клъски, която също — от скука — бе решила да участва, че студиото на Робърт е пред фалит. Рейчъл вероятно щеше да изпита съжаление към приятеля си и щеше да приеме без по-нататъшни колебания предложението му, с което се обричаше на незавидно бъдещо съществуване. Не биваше да допусне това.

— Ще останете ли на обяд? — прекъсна размишленията му Фейт, която чувстваше, че е по-добре сега да ги остави сами. —

Приготвям зеленчуково суфле с агнешко, след половин час ще бъде готово.

Той кимна и хвърли скришом поглед към Рейчъл. Би се задоволил и с един хамбургер, стига с това да удължеше престоя си при нея!

Домакинята се оттегли в кухнята, отхвърляйки безпрекословно предложението на Рейчъл да ѝ помогне.

— Ще ми покажеш ли къде си работила? — попита Филип след известно мълчание.

Тя го поведе нагоре по стълбището към втория етаж. Когато влязоха в стаята ѝ, той внезапно се обърна и я грабна в обятията си.

— Най-сетне! — простена щастливо.

— Недей — запротестира слабо Рейчъл. — Какво ще си помисли Фейт, ако ни чуе?

— Ще си помисли, че се обичаме — и това е самата истина. О, Рейчъл, не издържам повече без теб!

Съпротивата ѝ се стопи, преди да се е проявила. Коленете ѝ омекнаха, тя се отпусна блажено в ръцете му и вдигна тъмните си блестящи очи към лицето му.

— О, мили, радвам се, че си тук! — промълви тихо и притисна премалялото си от слънцето и желанието тяло плътно към неговото. Устата ѝ подканващо се отвори.

Филип долепи устни до нейните и целувката възпламени жарта на страстта им. Ръцете му вече смъкваха бикините ѝ, нейните издърпваха ризата неразкопчана през главата му. Отпуснаха се на широкото старо легло, той свали панталона и слипа си, като в това време покриваше всеки милиметър от тялото ѝ с бързи нежни целувки. Устните му се задържаха по-дълго върху топлата влажна потайност между стройните бедра, но тя нямаше търпение да дочака истинското интимно единение. Притегли го върху себе си, отметна глава и зачака да го приеме в себе си.

Той разтвори с лек натиск краката ѝ и бавно я облада, искайки да удължи невероятното удоволствие да се чувства потънал в нея колкото се може повече. Копнежът на телата им обаче беше много по-властен от всякакви предварителни намерения и много скоро се замятаха в необуздания ритъм на плътската наслада. Сякаш не бяха се любили от години. Екстазът ги заля с милостивите си вълни буквално след

минута-две и ги захвърли, смачкани и изтощени, в спокойните води на постепенното завръщане към реалността.

Рейчъл въздъхна доволно. Когато той беше до нея, всичко изглеждаше много просто и безпроблемно, ясно и правилно. Изпълваше я чувство на съвършена хармония.

— Обичам те — прошепна му тихичко и нежно го ухапа по рамото. — Обичам те, макар че изобщо не те познавам.

Филип се повдигна на лакът и я погледна със сериозно изражение. Смарагдовите му очи потъмняха от залялата го нежност и той целуна чувствените ѝ, набъбнали от страстта устни.

— Е, сега сме на път да се опознаем, нали?

Притесняваше го мисълта как щеше да реагира тя, когато разбере, че е предал проектите ѝ на комисията. Не бе от хората, които щяха да търпят подобно вмешателство в техните работи.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че аз също те обичам? — попита настойчиво. — Ще го запомниш ли добре, все едно какво може да се случи с нас?

В съзнанието ѝ просветна алармена лампичка. Какво го направи изведнъж толкова предпазлив? Но чувствата ѝ бързо надмогнаха моментното недоверие.

— Да — отвърна убедено. — Да, ще го повярвам.

В този миг се почука на вратата.

— Обядът е сервиран! — подвикна весело Фейт. — Има ли гладни?

Рейчъл беше в блестящо настроение. Надяваше се да намери Филип в апартамента. Снощи беше си тръгнал късно от Фейт дел Анжело — и то само защото рано тази сутрин имаше среща с Клъски. Целия следобед прекараха неотлъчно заедно — разхождаха се, разговаряха за книги, живопис и, разбира се, за тях двамата, за по-нататъшния им живот. Единственият проблем беше Робърт.

Но Фейт имаше право — тя не можеше да се чувства вечно отговорна за него! Трябваше да се сложи край по някакъв начин. И Рейчъл реши да го направи с последен прощален жест, като участва в конкурса заедно с него. Смяташе, че така ще му се издължи за всичко досега.

Хвърли чантата си в антрето и се отправи към кухнята, когато вратата на банята се отвори и оттам излезе Елза.

— Здравей! Откога си тук? — сърдечно извика Рейчъл. — Мислех, че ще останеш до неделя в Мексико.

— И аз мислех така — безгрижно сви рамене приятелката ѝ, — но Хосе започна да ме представя на всичките си роднини. Изплаших се и хукнах да се спасявам.

Двете се разсмяха, после Елза продължи сериозно:

— Ако търсиш Филип, него го няма.

Рейчъл кимна.

— Знам, има среща с Клъски. Сигурно ще се върне скоро. — Върна се за чантата си и се запъти към своята стая.

Елза я последва.

— Не ме разбра добре. Той няма да се върне.

Едва сега забеляза, че няма и следа от негови неща — нито дрехи в гардероба, нито тоалетни принадлежности... Сепна се и въпросително загледа приятелката си.

Елза излезе и се върна с един вестник.

— Ето какво намерих на масата в кухнята. Предполагам, че това обяснява внезапното му заминаване.

С тлъсти букви на първа страница, макар и ниско долу, беше изписано: „СКАНДАЛ С ИЗКУСТВОВЕД“. Рейчъл зачете внимателно и пребледня.

— Но тук споменават моето име?! И на Филип също?!

— По-нататък пише и за Клъски — въздъхна Елза.

И доста детайлно описание на спалнята ти. Ето виж:

„... докато в това време на покритото с бежов сатен легло прочутият изкуствовед се забавлявал с младата художничка Рейчъл Банкрофт, решила на всяка цена да спечели конкурса...“

— Как мислиш, откъде тази Ив Палмър може да знае цвета на спалното ти бельо? Това е вътрешна информация и ти се кълна, че не е от мен!

— Робърт?! — прошепна Рейчъл с изумление.

— Точно така, Робърт!

— Но защо, по дяволите?

Елза подигравателно изви вежди.

— Имаш право да познаеш до три пъти. Е, още ли искаш да работиш заедно с Робърт? Поне това му е хубавото в целия този кошмар — веднъж завинаги да разбереш какво представлява той!

— Господи, ами Филип? Как ще се отрази това на името му? Мислиш ли, че много ще му навреди?

— Здравата си хлътнала по него, а? — поклати глава приятелката ѝ. — Е, трябва да си призная, че не очаквах ти и Филип... Значи публикуването е истина? Имам предвид — това с леглото?

Рейчъл кимна и се изчерви.

— Радвам се, че най-после се отърва от този противен Робърт! — засмя се Елза. — А за Филип не се безпокой, той ще се оправи. Ще разузная къде е, ако не се обади преди това.

— Искам да чуя лично от вас какво означава тази гадост тук! — Джонатан Клъски удари с опакото на дланта си разтворения пред него на масата вестник, дръпна силно от лулата си и се обви в гъст облак дим.

Филип преглътна мъчително. Никога досега не му се бе случвало да изпада в подобна нелепа ситуация. Познаваше много добре строгия морал на банкера. Обстоятелството, че бе поискал благословията му да представи проектите на Рейчъл за конкурса от нейно име, допълнително усложняваше нещата и ги правеше много подозрителни. Присъствието на Сю Клъски най-малко можеше да допринесе за облекчаване на обясненията му.

— Не е това, което си мислите, Джонатан! — започна пресипнало. — Рейчъл Банкрофт не знаеше нищо...

— Тук е написано съвсем друго — прекъсна го студено банкерът.

— Знам какво е написано! — извика гневно Филип. — Знам и кой го е написал — по-точно знам кой е дал информация за написаното! Но това е злостно изкривяване на фактите, за да бъде провалена Рейчъл!

— На ваше място бих се замислил за собствената си репутация, Филип — поклати глава Клъски. — Знаете ли, че с кариерата ви на

експерт ще бъде свършено, ако се заговори, че компетентната ви оценка лесно може да бъде купена с една любовна нощ сред бежови чаршафи... Наистина ли са от бежов сатен? — изгледа го той с любопитство.

— Джонатан!!!

— Малката явно никак не е глупава, щом е успяла да ви подмами...

— Не е вярно — възкликна Филип, но тутакси замлъкна под смаяния поглед на приятеля си. Оттук нататък трябваше много внимателно да подбира всяка своя дума, иначе с Рейчъл беше свършено. „Също и с мен“ — каза си мислено. Клъски се превръщаше в безмилостен противник, когато някой се опитваше да го манипулира.

— Моля те, Джонатан, до вчера тя не знаеше, че аз съм член на журито. Отношенията ни според мен не трябваше да се повлияят от този факт, затова не й го казах. Робърт Уинтър обаче, досегашният й приятел, успя да я убеди да не взема участие самостоятелно в конкурса, а да излязат с общ проект. Той много добре знае, че няма никакви шансове срещу нея. Не знам какво го е накарало да помисли, че тя е променила намерението си, и е надрънкарал всичките тези неща в редакцията на вестника. Искал е да предизвика скандал, за да я отстрани. За мен друго обяснение няма.

— А за мен има — обади се в този момент Сю. — И то е много логично — ревност, скъпи ми Филип. Вие обичате Рейчъл, нали?

Филип се извърна леко смутен и след кратко колебание кимна.

— Жалко — констатира червенокосата и се изправи. — Мъже като вас са голяма рядкост и аз хранех известни надежди... — Тя се приближи до него, целуна го силно по устните и бързо излезе.

Джонатан Клъски се изкашля и се загледа продължително през прозореца към оживената „Уол стрийт“.

— Аз, разбира се, ще се оттегля от журито — тихо каза Филип. — Но ви моля да не изхвърляте Рейчъл от конкурса. Оставете другите членове да оценят проекта й по достойнство.

Банкерът помълча още известно време, после стана от мястото си.

— Разказът ви звучи достоверно, Филип, и аз нямам причини да се съмнявам в искреността ви. Ще си помисля как може да бъде разрешен този проблем. Вероятно ще предоставя присъдата за

работата на младата дама на журито, но само по изключение. И то не заради вас, момчето ви, а заради талантливата ѝ четка.

Загледа го замислено и отново се изкашля.

— Не искам да мисля как щях да постъпя аз на ваше място, ако бях с двадесетина години по-млад. Но все пак за мен остава един нерешен въпрос: в случай че спечели нейният проект, а тя откаже да изпълни поръчката, какво ще правим тогава?

Филип измъчено се усмихна.

— Поемам задължението да я склоня да приеме, Джонатан.

— Не бъдете толкова самоуверен, млади момко. Познавам, за жалост, упоритостта на съвременните жени — имам пет дъщери, както знаете. Впрочем, трябва да си призная, че много исках да ми станете зет.

— Нима смятате, че бих направил щастлива Сю?

— Нея може би не, но мен — със сигурност! Освен това щях да купувам от вас картини с намаление! — ухили се банкерът.

Филип се разсмя с облекчение, разтърси ръката му и излезе от стаята. Спусна се в подземния гараж, където беше паркирал, и подкара със свистящи гуми към Рейчъл, за да я предупреди за цялата противна история и възможните неприятни последици.

Робърт Уинтър паркира волвото си точно пред сградата, където живееха Елза и Рейчъл. Вдигна поглед към прозорците, но те бяха затворени. Може би двете бяха на терасата и се препичаха на слънце. Измъкна се от колата и отключи входната врата със собствения си ключ, даден му от Рейчъл.

Планът му до този момент се развиваше като по ноти. Сега само трябваше да я убеди, че не е изпял умишлено историята за нея и Филип. Обяснението, че е бил доста пиян и в ревността си е изразил някои предположения, които по-късно бяха представени като факти, не бе много оригинално, но Рейчъл щеше да му повярва. Освен това криеше в ръкава си още един коз, с който разчиташе да отстрани Филип.

Мислено се поздрави за инстинкта си, накарал го вчера сутринта да дебне пред жилището. Случи се това, което бе очаквал: след прочитането на статията Филип се бе изнесъл веднага.

Тихичко отключи вратата и се послуша. Откъм банята се чуваше шума от течащия душ и в очите му припламна похотливо пламъче. Бързо съблече лекото си лятно сако и пристъпи вътре.

Рейчъл стоеше под топлата струя с изпънати нагоре ръце и сведена глава. Вдигна изненадано поглед.

— Какво правиш тук? Махай се веднага! — извика с възмущение. — Как смееш да се появяваш пред очите ми?

— Почакай да ти обясня, Рейчъл. Дошъл съм заради статията — умолително започна той и бавно пристъпи към душ-кабината. Издърпа плъзгащата врата и ѝ подаде халата, хвърлен на табуретката. — Излез, ще те избърша.

Тя нямаше никакво намерение да се възползва от предложението му.

— Искam незабавно да изчезнеш оттук! — просъска гневно.

Вместо това той най-спокойно седна на табуретката и я огледа от горе до долу.

— Съжалявам, че се получи така. Трябва да съм бил доста пиян и съм наговорил цял куп глупости. Разбери ме, Рейчъл, бях бесен заради този... Филип Бланчард. Какво ли не прави ревността. Съжалявам наистина. Не съм предполагал, че Ив Палмър е журналистка...

Рейчъл го фиксираше скептично.

— Вероятно разбираш, че сега съвместният ни проект е безвъзвратно погребан — каза ледено. — И с това се слага край на всичко, което съществуваше между нас. Ще ти бъда много признателна, ако не затръшваш силно външната врата.

Робърт пребледня.

— Но как така?! Бихме могли да работим заедно! Ако сме достатъчно ловки, никой няма да научи, че участваш в проекта ми. Можем да използваме изцяло твоите скици. Видях ги и мисля, че са много добри. Впрочем, на твое място не бих ги оставял да се подхвърлят току-така върху писалището. Имам чувството, че Филип може да е намислил нещо с тях, още повече като разбере, че няма да ги представяш... Във всеки случай, онзи ден го сварих надвесен над тях. И тъй като няма вече да е член на журито...

— Какво? Откъде знаеш? — подскочи ужасена тя.

— Предполагам — отвърна ѝ уклончиво. — След подобен скандал Клъски едва ли ще го задържи. Но аз не искам да говорим за него. — Той стана и пристъпи към нея. — Предложението ми все още е валидно и...

Рейчъл отстъпи назад, докато се опря в стъклената стена. Робърт я последва.

— Та ние с теб се обичаме, знаеш го — изрече дрезгаво.

Тя го гледаше с отвращение.

— Как можеш да ми говориш всичко това, след като си направил нещо толкова гадно и мръсно?! Ти си подлец, Робърт, и не искам да имам нищо общо с теб повече! Напусни дома ми!

— Искам те, Рейчъл — изрече заплашително тон. — И ще те имам, а накрая ще разбереш, че аз съм този, който ти е нужен.

Преди да успее да направи каквото и да било, той я стисна здраво в обятията си и я обсипа с диви целувки. Рейчъл се замята буйно, за да се освободи, но нямаше много изгледи за успех срещу силната му хватка. Накрая реши да изчака той да спре за малко, за да си поеме дъх, и тогава да опита да го отблъсне.

И двамата не чува как вратата на банята се отвори. На прага застана Филип и с невярващ поглед се втренчи в сцената, която се разиграваше пред него. По всичко изглеждаше, че Рейчъл не се съпротивлява на страстните целувки, с които я обсипваше Робърт.

— Извинете, че влязох, без да чукам — горчиво каза той.

Изненадан от внезапната му поява, Робърт я пусна и отстъпи крачка назад.

— Очевидно имаш слабост към любовни сцени в банята — подхвърли Филип към Рейчъл. — Е, това беше всичко. Сбогом.

В следващия миг вече го нямаше.

— Не! Филип, почакай! — Тя се втурна след него, голаленичка, но вратите на асансьора вече се затваряха зад гърба му.

— Филип! — отекна гласът ѝ по стълбището.

Втурна се обратно в апартамента. Робърт все още стоеше в банята, където го бе оставила.

— Сега ще броя до три и ако дотогава не си се изпарил, ще те изхвърля като мръсен парцал. А преди това ще оставиш ключа от жилището на масата в дневната.

— Но, Рейчъл...

— Едно...
— Ти не можеш...
— Две...
— Ами проектът...
— Три!

Напълно смаян, Робърт усети как тя с две ръце енергично го затласка по коридора. Не успя да се противопостави дори когато бръкна в джоба му и извади ключовете. В следващия момент външната врата се захлопна под носа му.

Едва сега Рейчъл забеляза колко силно трепери от гняв. Свлече се безсилно на пода. Думите на Филип я бяха съкрушили. Нима доверието му към нея се простираше дотам, че да повярва на една привидност?

С голямо усилие на волята се дотътри до телефона, но се сети, че не знае къде е отседнал. Отчаяна, наметна халата си и се отправи към ателието. Несъзнателно затърси скиците за проекта и се сепна смаяно, когато установи, че ги няма.

Спомни си предупреждението на Робърт, че Филип би могъл да злоупотреби с тях. Не, не беше възможно! Но ако все пак...

Затича се към телефона и започна да звъни във всички хотели наоколо. Така я завари Елза.

— Научи ли нещо? — посрещна я Рейчъл още от вратата.

— Всичко! — доволно обяви приятелката ѝ. — Филип е в хотел „Импайър“, недалеч от тук, на Бродуей. Но какво ти е? Изглеждаш така, сякаш си видяла привидение!

Макар да не ѝ се искаше, под настояванията на Елза най-сетне тя ѝ разказа за случилото се.

— Ах, този мизерен мръсник! — избухна Елза. — Да знаеш, че той е взел и скиците ти, а сега се опитва да го припише на Филип, за да ви скара! Отивам при Клъски! — заяви решително. — Сигурна съм, че Робърт ще се опита да пробута проекта ти за свой.

След като тя излезе, Рейчъл дълго стоя пред огледалото в своята спалня, обмисляйки какво да облече. Беше толкова възбудена, че не можеше да разсъждава трезво. Мисълта за предстоящата среща с Филип предизвикваше неудържим трепет по цялото ѝ тяло и тя внезапно се разбърза.

— Радвам се, че интуицията ви и този път не ви е подмамила, Филип. — Джонатан Клъски измъкна лулата от устата си и вдигна чашата с шампанско.

Филип доволно се усмихна и отвърна на тоста.

— Благодаря, Джонатан. Трябва да си призная, че малко се притеснявах след онази злополучна статия.

— Ммм да... Талантът си е талант. А що се отнася до мистър Уинтър, той вече е свършен като художник. Ако не бяхте представил предварително скиците на мис Банкрофт за журиране, можеха да възникнат неприятности. Той наистина се опита да представи нейните проекти за свои.

Филип насочи поглед към Сю Клъски, която се беше настанила удобно на канапето в другия край на просторния кабинет.

— От вашата дъщеря би излязъл първокласен детектив — забеляза той.

— Мисля, че призванието ми е по-скоро за клюкарската рубрика на „Ню Йорк таймс“ — отвърна му с очарователна усмивка тя. — Не беше трудно да се разбере от кого е получила журналистката своята информация. Името Клъски отваря много уста и врати...

— Но искам да ви предупредя, Филип — нито дума на никого за победителя в конкурса! — прекъсна я баща ѝ. — На никого, ясен ли съм? Тази сутрин разпратихме покани до всички участници, ще трябва да потърпите малко.

— Разбира се.

Филип се изправи и се сбогува с двамата, но Сю също скочи.

— Съвсем забравих! — извика отчаяно. — След десет минути имам една важна среща. Бихте ли ме откарал до хотела си, Филип, оттам ми е съвсем наблизко?

— С удоволствие.

Навън беше много горещо, Филип свали гюрука на колата. Подкара внимателно по препълнените с коли и пешеходци улици. Сю го наблюдаваше скришом от страни.

— Изглеждате нещо вкиснат. Не ви ли е добре? — попита го тя след известно време.

— Тази сутрин преживях една неприятна изненада — отвърна ѝ неохотно, без да отделя поглед от движението пред себе си.

— С Рейчъл Банкрофт ли е свързана?

Филип кимна и смени темата.

— Разкажете ми за Южна Америка. Казват, че там природата е много красива.

— О, да, такава е. А особено след като се разделих с предишния си съпруг, ми се стори още по-красива — засмя се Сю и започна да описва крайбрежието на Рио.

Тя беше забавен събеседник и Филип не усети кога стигнаха пред хотела. Помогна ѝ да слезе от колата и предаде ключовете на портиера, който щеше да се погрижи за паркирането в подземния гараж. Сю Клъски го целуна леко по бузата за сбогом и се отдалечи по тротоара.

Той остана за миг загледан след нея. По-рано сигурно не би пренебрегнал тази хубава и интелигентна жена, но сега в мислите му беше само една.

Обърна се към стъпалата пред входа и остана като закован. Пред него стоеше Рейчъл.

Тя изглеждаше невероятно красива в тъмнозеления си ленен костюм, чиято кройка изтъкваше всички предимства на гъвкавото ѝ тяло и дългите загорели крака. На главата си носеше сламена шапка с пъстри екзотични цветя, Филип преглътна от възхищение.

— Здравей, Рейчъл — каза сдържано. — Не очаквах да те видя тук.

В същия момент се досети колко двусмислено прозвучаха думите му — тя вероятно бе станала свидетел на сбогуването му със Сю Клъски. Отговорът ѝ напълно потвърди това предположение.

— Надявам се, че си прекарал приятен следобед. — От радостното ѝ предчувствие за срещата с него не бе останала нито следа.

Филип погледна към посоката, в която беше тръгнала Сю, и леко се усмихна.

— Благодаря, не мога да се оплача. Е, как е Робърт?

Рейчъл импулсивно протегна ръка към него.

— Филип, моля те!... С Робърт е свършено веднъж завинаги! Аз... — Залитна и се озова в обятията му.

— Толкова много ми липсваше! — прошепна в ухото ѝ той и помилва страната ѝ с устни. — Тук ли ще останем или...

— По-добре „или“ — сгуши се тя до гърдите му. Прегърнати влязоха във фойето.

— По-късно — махна с ръка Филип на администратора, който понечи да му каже нещо, докато му подаваше ключа.

В асансьора я притисна силно до себе си и страстно я целуна. Момчето в кабината любопитно ги изгледа, но те не му обърнаха внимание. Когато слязоха на неговия етаж, коленете на Рейчъл бяха омекнали и трябваше изцяло да се подпира на рамото му, за да не падне. По тялото ѝ плъзна томителна горещина, заплашваща да я изпепели.

В стаята се притисна още по-силно към него, като продължаваше да го целува. Сякаш потъваше в сладостната омая на едно щастливо предчувствие, предизвикано от неговите ласки. Забрави всички грижи и проблеми, които я измъчваха.

Откъснаха се един от друг, дишайки учестено, и се загледаха с блеснали очи.

— Ще взема набързо един душ — изрече дрезгаво Филип. — След три минути съм тук.

— Побързай, моля те — прекара пръсти през косата му тя. Толкова много копнееше за него, че и най-малката раздяла ѝ се струваше непоносима.

Той влетя в банята, а Рейчъл се огледа наоколо. Очевидно не бе имал време да разопакова багажа си, защото пълният му куфар все още стоеше разтворен пред гардероба.

Тя се приближи до него и внезапно изстина вътрешно. Най-отгоре се виждаше едно картонено руло от ония, в които се носят планове или скици. Позна го — беше нейно. С треперещи ръце свали капачката и отвътре изпаднаха скиците ѝ за проекта „Клъски“.

Всичко в стомаха ѝ се преобърна, на гърлото ѝ заседна горчива буца. Значи все пак Филип ги е взел! Но защо?! Изумлението ѝ прерастваше бавно, но сигурно в гняв.

Вече нямаше никакво значение защо ги е взел. Самият факт беше достатъчно красноречив. Тя нави отново скиците, сложи ги под мишница и се отправи към вратата. Очите ѝ се напълниха със сълзи на болка и унижение.

— Рейчъл, къде? — застигна я гласът му. Извърна се рязко и посочи с пръст картоненото руло, останало в куфара.

— Мислел си си, че можеш да правиш с мен каквото си искаш, само защото те обичам, така ли? — Гласът ѝ трепереше.

— Не знам за какво говориш! — загледа я неразбиращо той. Погледът му се местеше от нея към рулото. Досещаше се, че става дума за проектите ѝ, но не знаеше нищо за картонения цилиндър.

— Явно си много самоуверен, за да се решиш да ме поканиш в стаята си, без да се погрижиш предварително да скриеш това! — потупа с длан свитъка под мишницата си. — Взел си проекта ми! Може би си очаквал, че Сю Клъски има повече шанс с него, отколкото със собствената си работа?

И без да дочака отговор, изхвъркна в коридора. За щастие, асансьорът тъкмо спираше на етаж, и тя успя да се качи, преди Филип да изскочи от стаята, навлякъл в бързината наопаки хавлията си.

На улицата горещината я блъсна в лицето и почти я задуши. Спря първото мярнало се пред очите ѝ такси и каза адреса си на шофьора. Потисна импулса си да погледне назад, затова не забеляза брожението във фойето на хотела, предизвикано от тичащия полугол мъж, когото шефът на администрацията и двама служители едва удържаха да не излезе навън.

— Гледат ме така, сякаш съм прокажена — изръмжа Рейчъл. — Защо изобщо се съгласих да дойда, след като нямам никакво отношение към този конкурс?

— Ти ми обеща, скъпа. Просто трябва да си тук, разбираш ли? Ако си беше останала вкъщи, всички щяха да си мислят, че по този начин признаваш вината си. Не искаш да стане така, нали?

Рейчъл кимна неохотно. Приятелката ѝ имаше право. Вбесяваше се от тази мисъл и се питаше как Филип приема всичко това. След случката в хотела не бяха се виждали и затова сега тя с нетърпение се оглеждаше за него.

Пробиха си път до барчето и взеха по една чаша шампанско. Елза поздравяваше повечето от присъстващите, а на онези, които някога за кратко са ѝ били любовници, изпращаше по една въздушна целувка за голямо неудоволствие на съпровождащите ги дами. Беше настояла Рейчъл да се облече възможно най-екстравагантно и секси, казвайки ѝ, че така поне ще накара ония, които смятаха, че е искала да

си купи наградата с тялото си, да се убедят в действително високата му стойност. Резултатът наистина беше зашеметяващ. Семплата рокля от тъмносиня коприна наистина беше затворена по шията, но на гърба, корема и над гърдите имаше големи отвори, разкриващи блестящата ѝ безупречна кожа. Дългите странични цепки оголваха изящно изваяните ѝ мургави бедра.

Много скоро около Рейчъл се насъбраха млади мъже и се надпреварваха да остроумничат и да флиртуват с нея. Тя ги слушаше с половин ухо, без да престава да се озърта за Филип.

Внезапно почувства необясним гъдел в областта на тила си и се обърна. Погледът ѝ потъна направо в изумруденозелените очи на мъжа, стоящ на около два метра от нея.

Кожата на гърба ѝ настръхна. Дори само погледът му беше достатъчен да я извади от равновесие. А толкова ѝ се искаше да се покаже недостъпна и горда! Още повече, че до Филип стоеше, тържествуващо усмихната, ослепителната Сю Клъски.

За нейно изумление Сю ѝ се усмихна приветливо и тръгна към нея.

— Радвам се, че въпреки атаките срещу вас сте събрала кураж да дойдете днес! — подаде ѝ ръка тя.

Дали знаеше истината за нея и Филип?

— Рейчъл! Колко хубаво, че си тук!

Лицето му се приближаваше към нейното и тя осъзна, че всеки момент ще я целуне. Нямаше сила на света, която да я принуди да се отдръпне. „Е, ако има някой от присъстващите, който да се е съмнявал в истинността на статията, сега вече може да бъде сигурен“ — помисли си замаяно. Но ѝ беше все едно. Затвори очи и леко откряхна блестящите си устни.

Секунда по-късно осъзна грешката си. Филип я целуна по бузата. Изчерви се до корените на косите си и бързо отвори очи. Очакваше да види подигравателното му изражение, но той я гледаше напълно сериозен и малко замислен.

— Трябва да отида на подиума — каза с извинителен тон. — Журито вече се събира.

— Журито ли? — повтори неразбиращо тя.

— Как, вие все още ли сте в него? — възкликна Елза.

— А защо да не е? — отговори вместо него Сю Клъски. — Филип доказа на баща ми и на другите, че написаното във вестника е пълна клевета. — Извърна се към Рейчъл и добави: — Естествено, отхвърли и всички инсинуации по ваш адрес. Участието ви не е поставяно под въпрос.

— Моето участие? — смая се Рейчъл. — Но аз не съм представляла проект?!

— Това тук никой не знае, скъпа — усмихна се многозначително Сю. — И ще е по-добре да не го узнае и сега.

След което се отдалечи.

— Нищо не разбирам — погледна Рейчъл към Елза. — Какво искаше да каже тя?

Приятелката ѝ гледаше замислено към Филип.

— Имам едно предчувствие — измърмори загадъчно.

— Не ми говори с гатанки! Знаеш ли нещо, или не? — ядоса се Рейчъл.

— Млъкни и слушай, Джонатан Клъски ще държи реч. Предполагам, че тя ще отговори на въпросите ти.

Наистина, в този момент банкерът стана от стола си и помоли за внимание.

— Дами и господа — започна той и огледа стихналото множество. — Ще бъде кратък.

Това беше посрещнато със смехове и одобрителни ръкопляскания.

— Имам честта и удоволствието да обявя името на победителя в конкурса, излъчен според единодушното, подчертавам — *единодушното* — мнение на едно компетентно жури. Качествата на неговия проект далеч превъзхождат тези на всички останали участници и аз съм горд, че вече притежавам една картина от този художник.

Клъски взе едно листче от масата и сложи очилата си. Напрежението в залата осезателно нарастваше.

— И така, в моя най-нов банков филиал на Пето авеню скоро, смея да се надявам, ще виси картина, нарисувана от... мис Рейчъл Банкрофт! Мис Банкрофт, заповядайте на подиума, ако обичате!

Сред избухналите аплодисменти Рейчъл стоеше като закована на мястото си. Това беше невъзможно, абсолютно изключено! Как биха

могли да оценят проект, който изобщо не бе представен?!

И тогава разбра. Скиците, които Филип бе взел, са били представени на комисията от нейно име! О, господи! А тя го бе обвинила...

Трябваше Елза почти насила да я избути на подиума, където Сю Клъски пхна в ръката ѝ някакъв документ и сърдечно я разцелува по страните. Като в сън изрече някакви думи на благодарност и с облекчение прие предложението на Джонатан Клъски да седне на един стол при журито.

— Просто не мога да повярвам... — мълвеше тя.

— Но се налага — засмя се банкерът и ѝ подаде един чек. — Двадесет и пет хиляди долара! — обяви високо. — Чекът ще бъде осребрен обаче, когато нарисувате картината!

Рейчъл поблагодари, прибра чека в чантата си и се изправи.

— Трябва да отида при Филип — каза тихо на Клъски.

— И това ще стане, но не веднага — възрази усмихнат той. — Първо трябва да отдадем дължимото на пресата.

Това отне известно време, и когато най-сетне Рейчъл можа да се освободи, разбра, че Филип е заминал.

— Много бързаше за летището — осведоми я Джонатан Клъски. — Трябваше да хване полета за Бостън.

— Но как така?! Днес е събота! Мислех, че си заминава утре!

— С него човек никога не може да бъде сигурен какво ще предприеме в следващия момент — махна с ръка банкерът. — Бих ви препоръчал...

Но думите му се изгубиха в шумотевицата на заобиколилите го репортери от финансово-икономическите издания, интересували се от някои аспекти в дейността на новата му банка. После се появи и Елза, която умело я измъкна от навалищата.

— Елза, трябва да го настигна! Тръгнал е за летището!

— Но партито едва сега започва!

— Тогава ти остани тук и се забавлявай, аз тръгвам.

— Не, почакай! — извика приятелката ѝ. — Не е нужно...

Но Рейчъл вече беше изчезнала.

— Какво става тук? — любопитства Джонатан Клъски, когато след две-три минути се приближи към Елза. — Къде отива мис Банкрофт?

— Намислила е огромна глупост. При това стотици пъти съм ѝ казвала, че никога не бива да тича подир мъж.

Клъски гръмко се разсмя.

— Мога ли да ви представя на моята дъщеря? Имам чувството, че на нея този съвет ще ѝ бъде от огромна полза.

Пред входа Рейчъл спря едно такси и даде адреса на хотел „Импайър“. Надяваше се да свари там Филип. „Каква глупачка излязох! — ругаеше се сама. — Как можах да допусна, че той ще ми открадне скиците с користна цел!“

Втурна се към рецепцията и попита за мистър Бланчард. Администраторът повдигна въпросително вежди и многозначително се усмихна, когато я позна.

— Не бяхте ли преди два дни тук с мистър Бланчард? Извинете любопитството ми, но не ни се случва често гостите ни да тичат само по хавлия след някоя жена...

— Какво? — изгледа го неразбиращо тя. — Каква хавлия? — После се досети какво се е случило и се усмихна успокояващо. — Не се безпокойте, аз лично ще задържа мистър Бланчард, ако се опита още веднъж да излезе в такъв вид!

— Всъщност няма място за никакви тревоги в това отношение — отвърна самодоволно мъжът. — Господинът се изнесе преди няколко часа. Лично аз му направих резервация за полета до Бостън в двадесет и два и тридесет.

Рейчъл погледна часовника си. Беше девет и двадесет. С малко повече късмет щеше да успее да го хване на аерогарата.

Изхвъркна на улицата и накара портиера да ѝ спре такси за летище „Кенеди“. Когато тикна в ръката на шофьора десетдоларова банкнота, раздрънканата катафалка се преобрази на мощна спортна кола, профучаваща с бесен рев покрай смаяните участници в поразредения уличен трафик. В десет и петнадесет бяха на паркинга пред аерогарата.

Рейчъл скочи от колата и хукна към информацията. Нетърпеливо пристъпваше от крак на крак, докато служителката лениво търсеше на компютъра.

— Пан Ам, изход двадесет и шест — съобщи най-сетне тя.

Хукна с все сила към посочения изход, който за щастие се оказа полупразен. Таеше смътната надежда, че Филип все още не се е качил.

Но когато попита служителя на билетната контрола за самолета, той ѝ посочи през панорамния прозорец видимата част на пистата.

— Ако имате късмет, ще можете да видите машината, когато излита.

— О, не! — изохка Рейчъл.

Приближи се до стъклото и се втренчи в тъмнината. Не можа да различи нищо определено, но това и бездруго вече нямаше значение.

„Сама съм си виновна!“ — упрекваше се горчиво, като едва сдържаше напиралците си сълзи. Тръгна замаяно към изхода. Никога през живота си не се бе чувствала по-ужасно. Нямаше да си прости, че се бе отнесла толкова несправедливо с Филип. Струваше ѝ се, че преживява някакъв кошмар, от който всеки момент щеше да се събуди и да се намери в топлите обятия на мъжа, когото лудо обичаше.

Излязла в мекия полуздрач, тя въздъхна тежко. Такива неща, за съжаление, се случваха само в приказките и в холивудските филми. Истината беше, че Филип си е заминал, и никога повече нямаше да го срещне.

Сега най-много от всичко искаше да се прибере вкъщи, да се хвърли в леглото си и да се наплаче до насита.

IX

— Рейчъл! Къде, за бога, беше през цялото това време? — Елза се втурна насреща ѝ и я прегърна. — Вече започнах да се тревожа да не ти се е случило нещо!

Рейчъл изтощено се отпусна на малкото столче в коридора.

— Бях на летището.

Приятелката ѝ я загледа недоверчиво.

— На летището ли? И какво си правила там толкова време? Минава два след полунощ!

Тя уморено вдигна ръка, за да спре упреците ѝ.

— Надявах се да намеря Филип, преди да е отлетял с последния самолет за Бостън в десет и половина. Изпуснах го за броени минути. После... нямаше за къде да бързам. Разхождах се малко, преди да се прибера.

Елза изпитателно я огледа.

— Имаш доста окаян вид — отбеляза накрая. — Трябва да се изкъпеш и веднага да си легнеш. Ще ти направя чай, докато си в банята.

Рейчъл понечи да възрази нещо, но приятелката ѝ просто я хвана за ръката и я помъкна по коридора. Натика я в спалнята ѝ и нареди:

— Събличаш се и идваш след мен. Аз отивам да напълня ваната.

Твърде изтощена, за да може да се съпротивлява, Рейчъл послушно започна да сваля дрехите си. Една гореща вана наистина щеше да ѝ бъде добре дошла. Внезапно спря смутено. Днес следобед беше донесла в спалнята си две от последните картини, които се канеше да закачи там, а сега тях ги нямаше.

Извика Елза и я попита знае ли нещо по въпроса.

— Ах, те ли? — бързо отвърна тя. — Занесох ги в ателието ти.

— В ателието ли? И защо?

Понечи да тръгне натам, но Елза ѝ препречи пътя.

— Не мисли сега за тях! — изрече настойчиво. — В момента ти трябва само една освежаваща баня. За картините ще се погрижиш

утре.

Гласът ѝ звучеше някак особено напрегнато, като че ли криеше нещо, но Рейчъл нямаше сили и желание да се занимава с психоанализи.

— Както кажеш — махна с ръка и се насочи към банята.

Отвори вратата и застина.

Мъжът, който стоеше вътре и тъкмо се занимаваше с крановете за топла и студена вода, беше свършено гол, и макар че бе застанал с гръб към нея, тя би могла да го разпознае от цял километър!

Филип се извърна бавно, огледа я изпитателно и леко се усмихна.

— Добре дошла вкъщи, Рейчъл!

Не вярваше на очите си. Стоеше като закована, неспособна да помръдне и на милиметър. После изведнъж протегна ръце, разклати несигурно нозете си и с радостен вик се хвърли на шията му.

— Филип! Ти си тук!

Всяка умора тутакси изчезна. Устните ѝ диво се впиха в неговите, сляха се с тях, ръцете ѝ се вкопчиха в силното му тяло, сякаш беше удавница, току-що достигнала до спасителен пояс.

— Мислех, че си се върнал в Бостън — прошепна със замиращ глас в ухото му. Цялата трепереше и не можеше да се овладее.

— Точно това и възнамерявах да направя — призна той. — Но после ми хрумна по-добра идея.

Ръката му се вмъкна под халата и помилва гърдите ѝ. Дишането ѝ мигом се ускори, възбудата запълзя по тялото ѝ като огнена стихия, от която нямаше спасение.

— И... какво точно ти хрумна? — попита с предрезгавял глас и прелъстително потърка бедрата си в неговите.

Филип започна бавно и много нежно да целува косата ѝ, после продължи с целувките по лицето ѝ.

— Реших, че трябва да дойда и да си поискам комисионната за услугата, която ти направих — зашепна той. — В края на краищата заради теб заложих на карта репутацията си!

— Репутацията си ли?

Тя се засмя тихичко. Чувстваше неземан покой и сигурност в обятията му. Всичко онова, което само допреди минута изглеждаше страшно сиво и безнадеждно, с един замах беше изтрито сякаш от съзнанието ѝ.

— А как се съчетава с добрата ти репутация обстоятелството, че имаш навика да съблазняваш нищо неподозиращи жени в собствените им бани?

— А кой кого съблазнява тук сега? О-ох! — простена той, почувствал ръката ѝ да се плъзва надолу по корема му.

— Това ще си остане завинаги загадка, освен ако... — Рейчъл внезапно застина посред движението. — Ами Елза? — възкликна с приглушен глас. — Какво ще каже, когато разбере, че си тук?

— Не се безпокой за това — усмихна се Филип. — Тя е в течение на тази малка изненада. Както и на една друга, впрочем...

Рейчъл вдигна глава и с любопитство се взря в любимото лице.

— Друга ли? И каква е тя?

— Както вървят нещата, налага се да предприема по-решителни действия спрямо теб — започна той. — На първо време ще те взема със себе си в Бостън. Нямам намерение да чакам до второ пришествие, докато...

Не можа да продължи, защото тя затвори устата му с бурна целувка.

Наистина, нямаше да ѝ е много леко да остави Ню Йорк, където беше домът ѝ, работата ѝ, където беше преминал целият ѝ досегашен живот. Но твърдо знаеше, че е готова да го последва навсякъде, дори на края на света. Въпреки това сметна, че трябва да го подразни малко.

— Не виждам как ще стане, след като ти в понеделник трябва да си в Бостън. Това значи, че ще летиш утре, а аз няма да мога да събера багажа си, тъй като смятам да прекарам предобедна в по-приятни занимания. Докато опаковам всичките си картини...

— Е, това е втората изненада! — усмихна се победоносно Филип и я притисна отново до гърдите си. — Докато ти си ме търсила на летището, ние двамата с Елза успяхме да опаковаме картините ти и всичко останало, както се полага. Затова тя не те пусна първо да влезеш в ателието, а те изпрати тук.

— Но... това е своеволие от ваша страна!...

Този път той затвори устата ѝ с целувка. Съпротивата ѝ веднага се сломи, доколкото изобщо я имаше, и Рейчъл доверчиво се сгуши в него. Искаше ѝ се завинаги да остане така, с това безкрайно приятно чувство за уют и закрила.

В този момент на входната врата се позвъни. Тя се сепна и понечи да се отдръпне, но Филип я задържа.

— Няма причини за тревога — прошепна ѝ тихичко. — Елза ще се оправи. Това са носачите, които идват за твоя багаж. Първият полет за Бостън е в шест и до него остават само някакви си три часа.

— Носачи ли? Но как така... Те не могат... Искам да кажа, аз трябва да им кажа кое...

— Изключено! — отсече той. — Не можеш да излезеш в този вид. Не искам никой, освен мен да вижда жена ми гола!

Рейчъл хлъцна изненадано и забрави какво искаше да каже.

— Жена ти ли? — заекна щастливо. — Твоята жена!

— Точно така — моята жена. — Филип повдигна брадичката ѝ и се взря в плувналите ѝ в радостни сълзи тъмни очи. — Ти спечели и този конкурс, Рейчъл Банкрофт.

Погледът му се плъзна изпитателно по грациозното ѝ тяло.

— Приемаш ли решението на журито, любов моя?

Тя успя само да кимне и обви с ръце шията му.

— Да, експерте мой! — прошепна задавено и го повлече в пълната до горе вана.

Издание:

Ендрю Мейсън. Може би съм чакала теб

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-205-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.